

[7th August 1965]

MR. CHAIRMAN : The question is—

“ That Rule 23 (1) of the Madras Legislative Council Rules be suspended and this House do resolve to transact Government Business on Saturday, August 7, 1965 ”.

The motion was put and carried.

V.—DISCUSSION ON THE DRAFT OUTLINE OF THE FOURTH FIVE-YEAR PLAN—CONT.

3-30
p.m.

* திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : கனம் தலைவர் அவர்களே, நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் என்னென்ன திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தார் திட்டம் தீட்டியிருக்கிறார்கள். எந்தக் காரியத்தையும் திட்டமிட்டுச் செய்வது நல்லது தான் என்பதில் அதிக நம்பிக்கை உடையவர்களில் நானும் ஒருவன். எந்தத் திட்டமும் அளவுடனும் நடைமுறைக்கு ஒத்ததாகவும் இருப்பதுதான் நல்லது. ஆனால், நம் அரசாங்கம் போடும் எந்தத் திட்டமும், பஸ் சொல்வது போல் அளவிற்கு மீறியதாகவும் அதிக ஆசை உடையதாகவும் நடைமுறைக்கு ஒவ்வாததாகவும் இருக்கிறது. அரசாங்கத்தில் பொறுப்பு வகிப்பவர்கள்கூட இந்தக் கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். நமது நாட்டுக்கும் வெளிநாடுகளுக்கும் நல்லுறவை ஏற்படுத்தும் தூதுவர்களுக்குக் கூட இந்தக் கருத்து இருக்கிறது. “ நாம் பொதுவாக நடைமுறைக்கு ஒத்த திட்டங்களைத் தீட்டினால், நமக்கு வெளிநாடுகளிலிருந்து அதிக உதவி நிச்சயமாகக் கிடைக்கும் ” என்று அமெரிக்காவிலிருந்து நம் நாட்டுக்குத் திரும்பி வந்துள்ள நமது தூதுவர் சொல்லியிருக்கிறார். நம் திட்டங்கள் நடைமுறைக்கு ஒத்ததாக இருந்தால் அமெரிக்க நாட்டிலிருந்து நமக்கு உதவி கண்டிப்பாகக் கிடைக்கும் என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார். அப்படியானால், இப்போது போடப்பட்டுள்ள திட்டங்கள் நடைமுறைக்கு ஒவ்வாதவை என்பது தெரிவாகப் புலனாகின்றன. இதற்குக் காரணம் என்ன என்று இந்த அரசாங்கத்திற்கு ஏன் தெரியவில்லை என்பது என் போன்றவர்களுக்கு பெரிய சந்தேகமாக இருக்கிறது. இந்த அரசாங்கம் தான், ஜனங்களின் நன்மையைக் குறிக்கோளாகக் கொள்ளாமல் வேறு நோக்கங்களுடன் திட்டம் தீட்டுகிறார்கள் என்று தெரிகிறது. தாங்கள் என்ன செய்திருக்கிறார்கள், என்ன செய்யப் போகிறார்கள் என்பதைப் பற்றி யெல்லாம் தேர்தல் காலத்தில் ஜனங்களிடம் சொல்ல வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் இந்த ஆட்சியாளர்கள் திட்டம் தீட்டுகிறார்கள் என்று பொதுமக்களுக்குத் தெரிகிறது. இப்போது இவர்கள் புள்ளிவிவரங்கள் ‘ ஜக்லரி அஃப் ஃபிகர்ஸ் ’ மாதிரி தான் இருக்கின்றன. இவைகளில் பெரும் பாலானவற்றை என் போன்றவர்களால் கூடப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. கூட்டுறவுத் துறையைப் பற்றிப் பேசும்போது இந்தப் புள்ளிவிவரங்களைப் பற்றிப் பேச விரும்புகிறேன்.

திட்டத்திற்குப் பணம் திரட்டுவதைப் பொருத்தவரையில், வரி ஏய்ப்பைத் தடுக்க, ‘ கலெக்டிங் மெஷினரி ’-யை அதிகப்படுத்தி யிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எத்தனை பேர் ஏமாற்ற

7th August 1965] [திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்]

கிராமங்கள் என்பதைக் கண்டுபிடிக்கவும், அவர்கள் ஏமாற்றுவதற்கான உண்மையான காரணத்தைக் கண்டுபிடிக்கவும் அரசாங்கத்திற்கு சக்தியோ, ஆர்வமோ, அக்கறையோ இருந்திருந்தால், வரி ஏயப்பு இந்த அளவிற்கு ஏற்பட்டிருக்காது. நடைமுறைக்கு ஒத்த திட்டங்களை தீட்டி அதற்கேற்றபடி செயல்படவேண்டும்.

பணம் திரட்டுவதில், சிறு சேமிப்புத் திட்டத்தில் அரசாங்கம் அதிக நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறது. இப்போது ஒரு சில இடங்களில் சிறு சேமிப்பிற்கு எந்த மாதிரி ஆதரவு இருக்கிறது என்பது, பொதுமக்களிடம் பழகுகிறவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். நெசவாளர்களிடம் கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் சிறு சேமிப்பிற்காக 'ஸ்பண்ட்' பிடிக்கப்படுகிறது. பல கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் இது பிடிக்கப்படுகிறது. அரசாங்க அலுவலர்களிடமிருந்தும் இதற்காகப் பணம் பிடிக்கப்படுகிறது. இதற்கு பணம் கொடுப்பவர்கள், நூற்றுக்கு ஒருவர் கூட மனமுவந்து பணம் கொடுப்பதில்லை. இந்தப் பணம் கட்டாயமாகப் பிடிக்கப்படுகிறது. சிறு வருவாய் உடையவர்களிடமிருந்து இவ்வாறு கட்டாயமாகப் பணம் வாங்கி இந்தத் திட்டத்தை நடத்துவது அவசியம் தானா என்று அரசாங்கம் சிந்திக்க வேண்டும். மக்களுக்கு அதிகத் தொல்லையில்லாத வகையில் திட்டம் தீட்டிமுடிந்தான் அது வரவேற்கப்படும்.

மூன்றாவது திட்டம் 210 கோடி ரூபாய்க்குப் போடப்பட்டது என்றும், அத்திட்டத்தில் 316 கோடி ரூபாய்க்குச் செலவு செய்திருப்பதாகவும் அரசாங்கத்தார் பெருமைப்படுகிறார்கள். இவ்வாறு செலவழித்ததற்கு அவர்கள் பெருமைப்பட வேண்டியது தான் எல்லாத் திட்டங்களும் நிறைவேற்றப்பட்டனவா என்று சபையில் கேட்கப்பட்டபோது எல்லாமே நிறைவேற்றப்பட்டதாக கனம் தொழில் அமைச்சர் கூறினார். உண்மையில் பல திட்டங்கள் விடப்பட்டிருக்கின்றன. மூன்றாவது திட்டத்தில் "ரீரோலிங் மில்ஸ்" நிறுவப்படவில்லை. இன்னும் பல சிறு திட்டங்கள் விடப்பட்டிருக்கின்றன. மூன்றாவது திட்டத்தில் சென்னையில் கூட்டுறவுப் பயிற்சிக்காகப் பள்ளி ஏற்படுத்துவதற்காக ஒதுக்கப்பட்ட பணம் என்ன ஆயிற்று என்று சர்க்காரைக் கேட்க விரும்புகிறேன். கைத்தறி துறையில் 2,500 விசைத்தறியைப் புகுத்தப் பணம் ஒதுக்கப்பட்டது. ஆனால் ஒரு விசைத்தறி கூட புகுத்தப்படவில்லை. இந்தச் சிறிய திட்டங்கள் எல்லாம் நான்காவது திட்டத்திற்குப் போகின்றனவா அல்லது அதற்கும் அடுத்த திட்டங்களுக்குப் போகின்றனவா என்பதை அறிய விரும்புகின்றேன்.

கிராமங்களில் நிர்வாழங்கும் திட்டத்திற்காக சர்க்கார் 300 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி யிருக்கிறார்கள். கிராமங்கள் என்றால் என்ன, ஜில்லாவிற்கு எவ்வளவு பணம் இதற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை யெல்லாம் என்னால் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. கிராமக் கடல்நீர் திட்டம் மிக மிக முக்கியமானது எனவே இந்தத் திட்டத்தை இன்னும் துரிதமாக நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். மக்கள்தான் கடன் வாங்கியிருக்கிறார்கள். மக்கள் கடன் சுலபமாகப் பெற வழி வகைகள் செய்திருப்பதாக சர்க்கார் கூறுகிறார்கள். ஆனால் நடை முறையில் கடன்

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [7th August 1965]

வாங்குபவர்கள் படுப்பாடு பெரும் பாடாக இருக்கிறது. நேற்று ஒரு கேள்விக்கு பதிலளிக்கையில், அரசாங்கத் துறை சிறந்தது என்று கனம் அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். நடக்க வேண்டிய முறைப்படி. நடந்தால் தான் அது சிறந்ததே தவிர, நடைமுறைக்குப் புறம்பாக நடந்தால் அது சிறந்தது அல்ல. இன்று அது சரியாக நடக்கவில்லை. இந்த அரசாங்க அலுவலர்கள், தாங்கள் கிராம மக்களுக்கு சேவை செய்வதற்காக நியமிக்கப் பட்டிருப்பதாகக் கருதவில்லை. அந்தக் காலத்தில் ஜமீந்தாரர்களும் பெரிய முதலாளிகளும் இருந்ததாக கேள்விப்படுகிறோம். அவர்களைவிடப் பெரியவர்களாக இந்த அலுவலர்கள் தங்களைக் கருதிக் கொள்கிறார்கள். இவர்கள் இவ்வாறு இருந்தால் மக்கள் எவ்வாறு கடன் பெற முடியும், எவ்வாறு கடனைத் திருப்பித் தர முடியும், இத்தகைய சௌகரியங்களை மக்கள் எவ்வாறு பெற முடியும் என்று சர்க்கார் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இது தான் இன்றைய கிராம நிலை. எனவே தான் கடன் வாங்குபவர்கள் தொகை 42 சதவிகிதமாகவே இருக்கிறது. அரசாங்கம் திட்டமிடும் இலக்கை எட்டாவிட்டாலும் 42 சதவிகிதத்தை விடக் கொஞ்சம் உயர்ந்த அளவை எட்டுவதற்கான முறையிலாவது அலுவலர்கள் நடந்து கொள்ளச் செய்வதற்கான உத்தரவைப் பிறக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எல்லாத் துறைகளிலும் சர்க்கார் பெருமைப்பட்டுக்கொண்டாலும் கைத்தறித் துறையில் அது பெருமைப்படுவதற்கில்லை. காரணம் திட்டமிட்டது 290 கோடி ரூபாய்க்கு, செலவானது 340 கோடி ரூபாய்க்கு. இந்தத் துறையில் ஒரு போதும் திட்டமிட்டதைத் தாண்டிச் செலவழிக்கப்படவில்லை. அடுத்த திட்டத்திலாவது இந்தத் துறையில் திட்டப்படி ஒதுக்கும் பணத்தை முழுதும் செலவழிக்க முயற்சிக்க வேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தமிழ் நாட்டில் 5 லட்சம் கைத்தறிகளுக்குமேல் இருக்கின்றன. கிட்டத்தட்ட தறி ஒன்றுக்கு 4 பேர் தங்கள் வாழ்க்கைக்கு இந்தத் தொழிலையே நம்பியிருக்கிறார்கள். அப்படியானால், மாநிலத்தில் 20 லட்சம் மக்கள் கைத்தறித் தொழிலை நம்பியிருக்கிறார்கள். 40.7 சதவிகிதத்தினர் தான் கூட்டுறவுத் துறையில் இருக்கிறார்கள். சுமார் 11 கோடி ரூபாய் கூட்டுறவுத் துறையில் இருப்பவர்களுக்காக செலவிடப்படும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது நியாயமா என்று சர்க்கார் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

கூட்டுறவு முறை விவசாயத்திற்குக் கூட இன்றியமையாதது என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதில் எந்த விதமான சந்தேகமும் இல்லை. இந்த விஷயத்தில் அரசாங்கம் கொடுக்கும் புள்ளிவிவரங்கள் சரியானவையா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 62 சதவிகிதம் கிராம மக்களை கூட்டுறவுத் திட்டத்திற்குக் கொண்டு வந்து விட்டதாக சர்க்கார் சொல்கிறார்கள். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 82 சதவிகித கிராம மக்களை கூட்டுறவுத் திட்டத்திற்குக் கொண்டுவந்து விட்டதாக சர்க்கார் சொல்கிறார்கள். நான் பல கிராமங்களுக்குச்

7th August 1965] [திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்]

சென்னிற்குக்கிறேன். நான் கிராமத்திலேயே வசிக்கிறேன். 82 சதவிகிதம் என்ற புள்ளிவிவரம் எப்படி வந்தது என்று எனக்குப் புரியவில்லை.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The method by which the percentage has been calculated is this. Every family is taken for calculation and the number of families admitted are counted, and then the number of people admitted in each family is roughly on the basis of five. This is how the percentage is fixed. 3-40 p.m.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: நான் முன்பே இந்தப் புள்ளி விவரங்கள் 'ஐக்லரி அஃப் லேபிகர்ஸ்' போல இருக்கின்றன என்று சொன்னேன். ஒவ்வொரு குடும்பத்தையும் எப்படி கூட்டுறவிற்கு எடுத்துக்கொள்ள முடியும் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. இருந்தாலும், 82 சதவிகித மக்களை கூட்டுறவு விவசாயத்திற்குக் கொண்டு வந்திருப்பதாகச் சொல்வது கண்டிப்பாக ஆட்சேபனைக்குரியது. கூட்டுறவுத் துறை அங்கத்தினர்களின் எண்ணிக்கை எப்படி இருந்தாலும் அங்கத்தினர்கள் எண்ணிக்கை 150 சதவிகிதம் அதிகரித்திருக்கிறது. ஆனால் வாங்கும் கடன்களோ 42.7 சதவிகிதம் தான் அதிகரித்திருக்கின்றன என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியானால், நாம் கூட்டுறவுத் துறையில் இவ்வளவு தூரம் முன்னேறிவிட்டோம் என்று நாம் எப்படிச் சொல்ல முடியும்? அடுத்த திட்டத்தில் 75 சதவிகிதம் மக்களாவது கடன் வாங்கச் செய்யத் திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது. இது எப்படி முடியும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. காரணம், இதுவரை 42 சதவிகிதத்தினர்தான் அரசாங்க புள்ளிவிவரப்படி வாங்கியிருக்கிறார்கள். ஆதலின் உண்மை முயற்சியின்றி சொல்வதை நிறைவேற்றுவது கடினம். கூட்டுறவுத் துறைக்கு செலவு செய்ய வேண்டியதுதான். 11 கோடி ரூபாய் கூட இவ்வளவு மக்கள் சார்ந்திருக்கிற தொழிலுக்கு போதாது; இன்னும் 5 அல்லது 10 கோடி ரூபாய் செலவு செய்யவேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதே நேரத்தில், அந்தத் தொழிலிலேயே பெரும்பாலாக இருக்கும் கிட்டத்தட்ட 60 சதவிகிதத்துக்கு மேல் இருக்கும் தொழிலாளர்களுக்கு இந்த ஆண்டு தான் 12 லட்ச ரூபாய் முதலீடு கொடுத்து அதுகூட கடன் கொடுக்கத்தான் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அதைத்தவிர வேறு எந்தச் சலுகையும் செய்தது கிடையாது. அதிலே இருக்கிறவர்கள் எல்லாம் பணக்காரர்கள் அல்ல; 20 அல்லது 30 தறிகள் வைத்திருக்கிறவர்கள்கூட அல்ல. தனித்துறையில் ஒன்று அல்லது இரண்டு தறிகள் வைத்திருக்கிறவர்கள் தான் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள் என்று அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு கொண்டு வந்து அவர்களுக்கு ஏதாவது உடனடியாக பெரும் அளவில் உதவி செய்தால் தான் அரசாங்கம் நியாயமான அரசாங்கம் என்பதை பொது மக்கள் ஒப்புக்கொள்வார்கள்.

இந்தத் திட்டத்திலே நெசவாளர்களுக்கு இருக்கும் முக்கியமான திட்டங்களில் ஒன்று விடு கட்டிக் கொடுக்கும் திட்டமாகும். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் கிட்டத்தட்ட 10 லட்ச

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [7th August 1965]

ரூபாய் செலவு செய்ய வேண்டுமென்று போட்டிருக்கிறார்கள். நெசவாளர்கள் வீடு இல்லாமல் இருக்கிறவர்கள். அவர்களுக்கு வீடுகட்டிக் கொடுக்க வேண்டியது அவசியம்தான். அதிலேயும் குறிப்பிட்ட தொகையான 10 லட்ச ரூபாய் செலவாகாமல் இருக்கிறது. அந்த மாதிரி திட்டம் தீட்டிவிட்டு நின்றுவிடாமல் திட்டத்தில் சொல்லியதைச் செயலாற்றுவதற்கு அரசாங்கம் அக்கறை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, கைத்தறித் தொழில் பல ஆண்டுகளுக்கு நிலைத்திருந்துதான் ஆக வேண்டும். அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் எண்ணிக்கை அதிகம். தற்காலிகமாக ஆர்ட் சில்க் போன்ற துணிகளுக்கு ரிபேட் கொடுக்க அரசாங்கம் அனுமதித்திருக்கிறது. அதற்காக நெசவாளர்களின் சார்பில் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதைத் தொடர்ந்து அதுவும் கைத்தறியால் நெய்யப்படுகிற துணி தான், அதனால் மற்ற பருத்தித் துணிக்கு கொடுப்பது போல் அதற்கும் எப்போதும் ரிபேட் கொடுக்கவேண்டும். அதற்கு இந்தத் திட்டத்தில் எந்த வித திட்டமும் இல்லை. அதைப் பரிசீலித்து திட்டத்தில் சேர்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இந்தக் கைத்தறி சம்பந்தப்பட்டவரையில் ஒன்றே ஒன்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ரெடிமேட் கார்மென்ட்ஸ்—தயாரித்த உடை விற்பது சிறு அளவில், அதிலேயும் உள்நாட்டுத் தேவைக்கு மட்டும் உற்பத்தி செய்ய அனுமதித்திருக்கிறது. பெரும்பாலாக கைத்தறித் தொழிலிலே இருக்கிற நெசவாளர்கள் சார்ந்திருப்பது வெளிநாட்டு ஏற்றுமதி. இதை அரசாங்கமே உணர்ந்திருக்கிறது. வெளிநாடுகளில் தயாரித்த உடை தான் அதிகமாக விற்பனையாகிறது. அதைத்தான் பிரியப்பட்டு வெளிநாடுகளில் வாங்குகிறார்கள், மோகம் செலுத்துகிறார்கள் அதன் மீது. அதனால் பல நாடுகளுக்குத் தேவையான உடைகள் தயாரித்து ஏற்றுமதி செய்வதற்கு இந்த கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு உடனடியாக பெரும் அளவில் வசதி செய்ய வேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இத்துடன் என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திருமதி சரஸ்வதி பாண்டிரங்கம் : தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய அரசாங்கம் மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களைச் செவ்வனே சிறப்பாக நடத்தி, நம்முடைய மாகாணம் மற்ற மாகாணங்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கும் நிலைமையை உண்டாக்கியதற்கு என்னுடைய பாராட்டுதலையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். முக்கியமாக, பெண் இனத்துக்குச் செய்தமைக்கு, நான் மட்டுமல்ல, நம்முடைய மாகாணத்திலுள்ளவர்கள் மட்டுமல்ல, மற்ற மாகாணத்திலுள்ள தலைமைப் பெண்கள் வந்து பார்க்கிற போது, ஆச்சரியப்படுகிற அளவுக்கு, நல்லதொரு சேவை செய்திருக்கிறார்கள். முக்கியமாக ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் குழந்தைகள் பராமரிப்பு சாலைகள் நிறுவியது மட்டுமல்லாமல், பெண்கள் சங்கங்கள் நிறுவி, அவர்களுக்கு கல்வியறிவுக்கும், காந்திஜி

7th August 1965] [திருமதி சரஸ்வதி பாண்டரங்கம்]

அவர்கள் சொன்ன மாதிரி, அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே காப்பாற்றிக் கொள்ளும் அளவுக்கு சிறிய கைத்தொழில்களைக் கற்றுக் கொடுத்து, அவர்கள் வாழ்க்கைக்கும் வழி கோலியிருக்கிறது, நம்முடைய அரசாங்கம். முதியோர்களுக்கு பென்ஷன் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்து திக்கற்ற எனக்கு யாரும் இல்லையே என்று நினைக்கிற அளவுக்கு உடல் நொந்து, மனம் நொந்து, வயது முதிர்ந்த நேரத்தில், அவர்களுக்கு நம் சர்க்கார் வாழ்க்கைப் பணம் என்று 20 ரூபாய் கொடுக்கும் திட்டத்தை அமைத்ததால், முதியவர்களின் உள்ளம் அரசாங்கத்தை இன்று வாழ்த்துகிறது. அதே விதமாக, வட சென்னையில் 5 லட்சம் ஜனத்தொகை உள்ள அந்தப் பகுதிக்கு பெண்கள் கல்லூரி ஒன்று வேண்டுமென்று சொல்லிய போது, நம் அரசாங்கம் ஏழைத் தொழிலாளர்கள் வாழுகிற பகுதியில் உடனடியாகத் திறந்ததற்கு என் நன்றி கலந்த வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அது மட்டுமல்ல, பல உயர் நிலைப் பள்ளிகளைத் திறந்தது மட்டுமல்லாமல், சீருடைத் திட்டமும், பகலுணவுத் திட்டமும் கொண்டு வந்து, 'புத்தகம் கூட வாங்கிக் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறோம்', என்று சொல்லுகிறது. விடுதலை பெற்ற இந்தியாவில் குழந்தைகள் வளர்ந்து, வருங்கால இந்தியாவின் சிற்பிகளாக மாறவேண்டும். நம்முடைய இளம் சிங்கங்கள் என்ற முறையில் கல்வியறிவு, உணவு, உடை, படிக்க புத்தகங்கள் கொடுக்க வேண்டுமென்ற நல்ல தொகு திட்டத்தை செவ்வனே நடத்தி வருவதற்கு நம்முடைய அரசாங்கத்தை மக்கள் பாராட்டுகிறார்கள், அந்தப் பாராட்டுதலை இங்கே நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மின்சார இலாகாவை எடுத்துக் கொண்டால் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. நான் பாராட்டுகிறேன் என்றாலும், எனக்கு முன்னாலே ஆண்டவனே பாராட்டிவிட்டான். இந்த நேரத்தில் வெட்டு வருமே, தொழிற் சாலைகள் நின்று விடுமோ, விளக்குகள் எரியுமோ என்று நினைத்த மக்களுக்கு ஆண்டவனே அவ்வாறு நினைக்க வேண்டாம் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களை செவ்வனே நடத்திய அரசாங்கத்திற்கு என்னுடைய பாராட்டுதல் இருக்கும் என்ற முறையில், மழையைக் கொடுத்து, ஆங்காங்கு நீர் நிலைகளை நிரப்பியிருக்கிறான். அதே விதமாக, நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் ஆண்டவன் அருளும், மக்களுடைய அன்பும் அரசாங்கத்துக்கு இருக்கிற காரணத்தால், அந்தத் திட்டம் சீராகச் சிறப்பாக நன்றாக முடியும் என்று எண்ணுகிறேன். நம்முடைய கூவம் நதித் திட்டம் மிக உயர்ந்த திட்டமாகும். அதை நன்றாகத் திட்டி, அதை ஆழப் படுத்தி கடல் நீரை விட்டு, ஸ்டீம் லாஞ்ச் விட்டால் போக்குவரத்து நெரிசல் இல்லாமல் போகும். அதிலே வருகிற நாற்றத்தைப் பற்றி அன்பு மிக்க சகோதரர்கள் எல்லாம் பேசினார்கள். அந்த நாற்றம் ஒழிந்து, சுகாதார இலாகாவுக்கு பக்க பலமாச இருந்து, மக்கள் எந்த நேரத்தில் காலரா, அம்மை நோய் வருமோ என்ற நிலை இல்லாமல், பாதுகாப்பு அளித்து, இந்த சென்னை நகரத்துக்கு பெரிய மதிப்பு கிடைக்கும் முறையில் அந்த கூவம் நதித் திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும். ஏனென்று கேட்டால், காஷ்மீரத்தை நாம் பார்க்காவிட்டாலும், அடையாறிவிருந்து எண்ணூர் வரை பாந்து ஒழுகிற கூவம் நதியை ஆழப்படுத்தி, கடல் நீரை விட்டு,

[திருமதி சரஸ்வதி பாண்டரங்கம்] [7th August 1965]

போக்குவரத்துக்கு ஸ்டீம் லாஞ்சை விட்டால், நோய் குறைந்து, மக்களுக்கு எல்லாத் துறையிலேயும் பயன்பட்டு, நம்முடைய சென்னையின் மதிப்பு பன்மடங்காக உயரும் என்ற நம்பிக்கையிருக்கிறது. கண்டிப்பாக நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் கூலம் நதி திட்டத்தை முதன்முதலாக நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

குழந்தைகளுடைய அனாதை இல்லங்களைப் பார்க்கும்போது ஏழைகளாக இருப்பவர்கள் எந்த மதத்தவரானாலும் ஒன்று தான். எல்லோருக்கும் பசி என்பதும் ஒன்றுதான். அப்படியிருக்கும் போது அனாதை இல்லங்களுக்கு குழந்தைகளுக்கு மாதம் பத்து ரூபாய் அரசாங்கம் கொடுக்கிறது. இன்று உணவு இருக்கிற விலையேற்றத்தில் இது போதவில்லை. ஒரு மாதத்திற்கு குழந்தைகளுக்கான உணவிற்கும், இடத்திற்கும், மற்ற பராமரிப்பு செய்வதற்கும் பத்து ரூபாய் கொடுத்தால் அது போதாது. அவர்களுக்கு ரூ. 15 கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏனென்றால் போலீஸ் இலாகாவின் மூலமாக அனாதை குழந்தைகள் என்று அழைத்துக்கொண்டு போனால் ரூ. 30 தருகிறது அரசாங்கம். எல்லா ஏழை குழந்தைகளும் நம்முடைய அரசாங்கத்திற்கு ஒரே குழந்தைகள்தான். அவைகளின் பசியைப் போக்குவது நம்முடைய அரசாங்கத்தின் கடமையாகையால் அந்த வித்தியாசம் நீக்கப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக மின்சார ரயில் பாதை அரக்கோணம் பொன்னேரி வரையிலும் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட வேண்டும். சென்னையில் வீடில்லாமல் திண்டாடுகிற மக்களுக்கு செளகரியமாக அது இருக்கும். அதையும் நம்முடைய அரசாங்கம் செய்யுமென்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது. அதையும் சேர்த்து முடிக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Mr. Chairman, Sir, my first feeling is that perhaps we would have been better to discuss the plan at a later period for the following reasons. I am afraid, Sir, that at present there is no clear indications as to what will be the total amount that will be available for the Fourth Five-Year Plan. It is unfortunate that difference have arisen. But I am glad that such differences have arisen for the first time because it means and I am glad to note that there is a real apprehension in the minds of those who have larger responsibilities to bear the expenditure that the thing is not as simple as it was supposed to be. You may have Rs. 21,500 crores, you may have Rs. 50,000 crores, but the needs of the country cannot as a whole be fulfilled. I say this deliberately because our needs are so great that it is a question of measuring in what way the urgent needs can be followed up and in what way we can go ahead with our proposals with the stronghold of the western nations on us as creditors and ourselves being always in the position of debtors.

7th August 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Sir, I need not go into the picture of the position of to-day, because hon. Members are aware from the reports in the press that our Prime Minister is a little hesitant, our Finance Minister is still more hesitant and some of our important leaders in the Cabinet are hesitant. And it seems to me now that they are trying to see how the Planning Commission may come into their point of view. I am not surprised at it. I have always held the view that the Planning Commission should have been constituted in a different manner and the members of the Planning Commission should have been responsible to the Legislature for any suggestion that they make. However, when responsibility always leads to acts which are not conducive to the welfare of the people and, to-day, therefore, if the Hon. the Finance Minister or any other Minister has to approach the Deputy Chairman of the Planning Commission, I think it is rather unfortunate. Theoretically it may be excellent. But practically we have to realise what will be the state of our country when we are surrounded by creditors, not all of whom may be in a mood to wait for the dues to be paid, nor even for the interest to be paid on the heavy debts that we are accumulating. It is true, Sir, that according to the prices now prevailing, the value of the rupee is very much depreciated. Economists say that the worth of a rupee is only about 17 nP. or even a little lower. But the fact of it remains and those who have gone abroad will realise it that at present the rupee is worth one-half of what it was in the foreign market previously. Therefore, this amount of Rs. 21,500 crores will probably be only Rs. 12,500 crores or thereabouts. My chief concern therefore is that we should have waited for some time before finally giving our firm decisions on the Fourth Five-Year Plan. There is another reason which I would like to suggest. The Finance Commission has given its report. It is not yet available to us. Reports say much will depend on the recommendations of Finance Commission. So far as the allocation of finance from the Centre is concerned, we are in this position, that is, we have practically given all the powers to the Centre for additional taxation and new sources of revenue. However much we may try for new sources of revenue, I must confess that the Government will find it exceedingly difficult to get new sources of revenue in an adequate measure to meet the needs of the people.

4-00
P.m.

Then, Sir, as the draft plan very frankly says and I confess that this is a very frank appraisal of the things that are existing at present, in spite of the real progress which this State has made in terms of growth in the *per capita* income and the considerable vigour shown in the implementation of the programmes, the standard of living is still low. I must thank the Government for giving such a clear exposition of the position. I think few Governments would have said this. I must congratulate the Government on having said that. The people are asking, 'Why is it that to-day after all these years of Independence, we still find that we are in this unfortunate position and a large number

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [7th August 1965]

of people are still living in slums? Sir, the word 'slum' was a rare word twenty years ago. Now it has become a very common word. Going through any of the Cooum or other adjacent places, I find a large number of hutments creeping in in remarkably quick time. You find one day one hutment. Overnight it becomes ten. After a week it becomes 100. The first thing that they then do is to put up a flag—a national flag or a party flag. The next thing they do is—I do not know if hon. Members have known it—to construct a temple or a mosque or a church. I am sure that the Hon. the Leader of the House has noted this. Then it becomes an exceedingly difficult question of law and order situation. One cannot possibly divest them of the place. Human sympathy comes in. All sorts of people will come. Therefore, if somebody asks me, 'What is it we can do', I say to him, 'Inoculate yourself against cholera every month; against small-pox every three months, and against typhoid every six months, and have vaccination whenever you find it necessary, and there is no other way of preventing yourself from these diseases that are coming out of these slums.' Unless, therefore, something radical can be done to prevent the coming up of these slums, in the existing circumstances, it is impossible to prevent the spread of these diseases from these slums. There is no other way of preventing oneself from these disease than by inoculating oneself against these diseases.

Sir, it has been suggested that we should try and get something for this or for that particular purpose. I have always held the view that the State should as far as possible be self-sufficient. Even then the State Government get loans from the Centre, it must be for State projects which they can well undertake and which they can hope to repay fully. Projects that are sprung on us are one of three kinds. They are, projects which are useful only for the State, projects which are useful only for the Centre and the States, and projects which are useful only for the Centre. While I agree that such projects as are useful for all India purposes should be shared by all States, I feel very strongly and I have given expression to this also previously—that those projects which are entirely for the State should be the responsibility of the State. Then we will not find this sharp exchange of terms and this sharp difference of opinion between State and State over water-supply, electricity, etc. The Hon. the Leader of the House is very anxious to get the Hogenakkal project. But the very anxiety that he shows provokes a contrary spirit in some of the people of that State, and the active demand for possessing what they have and not sharing it with us, is the main theme that we have to contend with. Sir, emotional integration has got to come from the Centre, and I consider it will be absolutely essential for us to take that India is one central concept and avoid all requests, whatever may be the sacrifices from another State, because it will be misunderstood. From that point of view, I was exceedingly glad to read in the papers that the

7th August 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Hon. the Health Minister had said that she would get water to the City from the Cauvery and not from the Krishna. Let it be a firm decision that we will get it from this source irrespective of the time, money and all other difficulties. Let us get it from this source which we can get at our own initiative. I am not trying to separate State from State. I know the four Southern States as well as any possibly can. I have travelled widely. This unfortunate position that we are trying to grab something from other States should go once and for all by a firm determination on our part that we shall live within our means, we shall be content to live within our means, we shall try to be ourselves, and that we do live within our means. If taxation were imposed on this principle, I shall never object to such taxation whatever may be the measure of taxation. But if taxation is introduced, and we have to pay the tax to a source about which we know nothing and to a Centre about which we know less, and if the tax is used for projects all over India which may pay a return to the country or to the States which refuse to pay even the betterment tax on those projects, then, I must say, Sir, that my patriotism does not extend so far as to say, 'Let us do this gratis for them'. Those were the days of Ramayana and Mahabharata and not these days. Therefore, when the Bhakra-Nangal Project beneficiaries say, 'We are not going to pay betterment tax', who is to bear it? The whole thing is on the Central Government. I will not go into the details of other similar projects. A State wants to start a project, and in the middle it finds itself in financial difficulties. Then it says, 'Let the Centre take up the project; after all this project will benefit indirectly all India; we shall grow more crops. If the Centre is going to take it over—politically it may have to and there is no alternative—it is—I venture to use the expression for which I will be pardoned—an economic fraud on those who are not the beneficiaries of such a project. This is an old matter of which I have spoken on many previous occasions, and therefore I shall not dilate on it now.

Looking into the Fourth Five-Year Plan, one must congratulate the Government on the manner in which they have tried to evolve out of meagre resources something that can benefit the people of the country, and I am glad that in regard to certain of the basic requirements, they have been as generous as they could be with the limited resources. Health, education, housing, and various forms of other activities have been included in the plan. There is only one thing that I will refer to. I know the Hon. the Minister for Industries is exceedingly interested in it, and I hope he will forgive me if I quote one little sentence; 'Steel is the battle line in India to-day'. The Hon. the Leader of the House has tried to speak in a very, very moderate manner as to the requirements of a particular plant. In all probability the plant will not come to us. I shall not be sorry for it. There are others who want it. Every State wants it. Whether it is Hospet or Visakhapatnam or somewhere else, steel is the chief

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [7th August 1965]

thing. Our economists are not able to give us a proper idea as to what will be the effect of this steel and how will we utilise it. If in the dreamland we are going to have it, then we can export and make profit. I venture to state that it will be a dream indeed; because while we are trying to get these things, other undeveloped countries are going faster ahead with the help that they get from the more fortunately circumstanced countries. That is one thing which we have to remember. After all, steel exports can only be possible if the conditions are such as to favour the rate of exchange and if the goods produced in this country are sufficiently low in cost as to permit of export. Otherwise nobody is going to take our exports.

4-10
p.m.

Then, textiles are in a difficult position. The handloom industry which my hon. Friend has specialised in is always there before the Legislature. But handloom weavers have to take precautions. They may one day find it difficult to export. Therefore, they have to be given subsidies.

Speaking of steel, an economist of some repute has stated, "Steel is a particularly bad product to take because technical improvements in engineering are so rapidly reducing the demand for it. Before long the world is going to be littered with unwanted and obsolete steel mills built at great sacrifice by poor countries suffering from emotional political leadership which money could have done far more good if it had been devoted to other industries". I place the thought before hon. Members and particularly before the Hon. the Minister for Industries. I do not venture to pass an opinion on that. When we undertake everything, we have to take note of this fact. Shall we be in a position to keep pace with the rapid change that is taking place all over the world, particularly in the scientific and technological fields if we go on in this way? There were days when we were quite content with mud houses with rafters from coconut trees or other trees which were quite safe. To-day nobody wants to build a house unless it be with reinforced concrete and, therefore, cement is wanted and everything else is wanted. Will this last for long? With cement we want to use steel also. My suggestion is that such type of houses as were built formerly should not be altogether neglected and that in the present economy we should not go in for very costly sort of things.

Apart from that, I would venture to submit to the Government that in the light of later developments, they may have to revise their Fourth Five-Year Plan not only in regard to the exact amount that they would spend but also in regard to the particular projects that they would like to divert. Let it not be a fixed thing that they have taken this particular project, that an assurance has been given to this House or the other House, and that, therefore, they must go ahead with it. I feel that before the end of the Fourth Plan, radical changes should take place in the concept of what is necessary and what is inevitable.

7th August 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Now, I come to a few points and I won't keep you long. I am very glad that education has come into the hands of the Chief Minister and that he is also the Finance Minister. That sometimes has got the opposite effect also as I have had such experience. But, at present, I should say it is a happy augury that the Chief Minister is able to devote as much attention to education as to other problems connected with finance.

The school scheme has been entirely revolutionised. All the school-going population are in a position to go to schools. Their books will be supplied, dress will be supplied, midday meals will be supplied. But there is one factor that has to be kept in mind and that is that all this means money and unless proportionately we improve the quality of education, it will be very difficult indeed to find whether after all this expenditure the money has yielded fruitful results. We are in a competitive world and our standards of education, as I have been repeatedly mentioning, must be international standards. From that point of view, the chief thing is the training of the teachers, and proper furnishing of those essential things for school laboratories which are non-existent in the majority of the schools. I am not particular about library books which are never used, but I am particular about the laboratory and the work in the laboratory. What is far more important is qualified teachers. I shall not say more about it. Sri Rajah Iyer has dilated on it. With a view to getting qualified teachers we introduced a scheme five years ago so that school teachers might come for a year or more and get higher qualification even in M.Sc., particularly in Science subjects. The scheme was pressed before the University Grants Commission. It was going on very smoothly. We had 20 or 25 teachers trained. Suddenly a ukase came, "Stop this". I am very sorry. Even now I say that if our school education is to improve and science and other subjects are to be really taught well, the first essential is to get teachers, who have high qualifications and who have had modern education. I would respectively suggest that in spite of the little disparity that there may be, those who have had the Master's degree in Science or in Arts must be given preferential treatment in the matter of emoluments rather than those who have just taken their degree. I would attach more importance to this higher qualification than even to the basic so-called training degree. We have had a report on the training in Teachers' Colleges. It is a dismal picture. I won't go into it further. I would prefer the giving up of the training schools altogether if they are to be conducted on the present lines and concentrating on the higher qualifications that would be needed for the teachers. We are having through the University Grants Commission summer schools for the teachers and six or seven summer schools have been conducted under the auspices of the University. I can say that the scheme has proved very successful both to the school teachers and to the college teachers. But the number is so large

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [7th August 1965]

as 2,200 schools with an average of four sections per school. It is a tremendous problem for the Hon. the Minister for Education to solve.

There is one other point. While I welcome free education, I am one of those who feel equally perhaps that this need not necessarily imply that everybody should get free education. Those who can afford must pay. Those that cannot afford must be given free education. As early as thirty years ago—I think it was in 1937—when I, as Principal of the Medical College, found that all women students admitted had free education, I looked up the matter. One was a daughter of the Advocate-General of those days. One was the daughter of a High Court Judge. One was a daughter of a millionaire. The number of those whose parents got an income between Rs. 1,000 and Rs. 4,000 was something like 25 in those days. So, I wrote to the Government that I felt that a modest beginning might be made to collect at least half the college fees which the boys had to pay. My own impression is that the college fees for the professional colleges are very low and those who can afford must pay higher fees and those who cannot afford and deserve consideration on merit must be given free education. This is what I wrote. That apart, the Government then said, “We are a Care-taker Government. (This was the usual excuse of those days). We do not want to interfere in the matter and give rise to an agitation. It was dropped. I am glad now girl students have to pay half the fees though exemption is given in suitable cases. Likewise, I would request the Education Minister, consistently with his policy of giving education for all, to consider whether there may not be a certain limit placed on the income of the parents who could pay the fees. Otherwise, with the rapid expansion of school education, it may be very difficult for any Government to spend the amount that is necessary.

Sir, I am glad Sri Rajah Iyer took up this question of school education and has in a sense freed me from any anxiety as to what the school education may be. I cannot help saying that I agree with him hundred per cent in the formula that has been evolved that whatever may be the changes in the neighbouring States, school education must be of the pattern that we have now nearly perfected—11 years of schooling, one year of pre-degree course and three years of degree course. This tinkering with the educational ladder of the students will lead to disastrous consequences. Fortunately, before disastrous consequences could appear, a change in the person holding the portfolio of Education came and I must say we feel very happy about it. I will not say more about it. I do not want to be critical.

It seems to me that there are two things that are required in Education. While it is inevitable and necessary to expand education, it is also equally necessary to lay stress on qualitative approach to higher education. Unless higher education improves

7th August 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

steadily, the persons who are to be given the direct contact of education at the higher levels will not be forthcoming. It is true that at times there is any amount of rush. I was not able to come to the Council because telegrams, letters, petitions, copies of which always are sent to the Education Minister also—I am glad because he is kept aware of what is going on—pour in spite of the fact that we have increased the number by 9,000 seats in the Pre-University class. We have opened with the help of the Government fourteen more new colleges. The rush is so great. I have 4-20 got 3,000 applicants. I can get statistics of colleges where there are plenty of seats vacant and I do not see any reason why these candidates cannot go to these centres and take up those vacancies. Madras, Tiruchi, Madurai and Coimbatore are very good centres. There is enough of social amenities—what the teachers will say the visual-audio methods of teaching in our cinemas (Laughter). I entirely agree. But is that a reason why I should yield to pressure? I have yielded as far as possible consistent with what can be done. I would appeal to members here to see that boys and girls go to such institutions where facilities are available and where hostel facilities are available. Why do we put up these hostels if they are not needed by these boys and girls? But a Central Government official comes and wants his boy or girl to be transferred to the degree class, not only to the degree class but wants to be fitted in the particular year. If he was reading in the second year, he has to be admitted in that class or if he was reading in the third year, he wants to be admitted into the third year without any consideration of the difference in the syllabus, in the text books and in everything. Immediately there is a great sensation. I realise, Sir, that there are to-day VIPs of different forms. The Hon. the Leader of the House the other day said that the members of the House were all VIPs. I beg to differ from him slightly. The real members of the VIP are the Central Government employees of all categories and grades. Their dearness allowance must be compensated whatever it may be and the State Government has to follow suit and then persons and bodies in the unfortunate position of having no taxable resources at their disposal have to do the same. Would the House be surprised or the Government be surprised to hear that following the lead of the Government, the University had to pay Rs. 2 lakhs towards increase in dearness allowance for its employees, and the letter came only the other day from a Professor that all the Professors, Lecturers and others must be paid the dearness allowance which the Government are paying? I may tell you, the University Professors in my opinion are not exactly starving. They are getting Rs. 400 and Rs. 800. There are some whose scale of pay is Rs. 700—1,150 and Rs. 1,000—1,500. I said ‘We will be very glad to pay this to you—and this was in reply to their representation—provided the amount was reimbursed to us by the Government’. There is no meaning in such demands. I have always stated that it is not a good precedent to set up, where the increase of the dearness allowance is

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [7th August 1965]

placed on an automatic rate for all these people simply because they are in the Central Government or in the State Government service. A certain amount of care should be taken to see how this is to be met; whether the State Government is in a position to meet it or not. On the question of their deserving it or not, I do not want to say anything. It is entirely a different matter. I think they deserve it under the present conditions.

Sir, a good deal has been said about medical relief and rural health centres. My hon. Friend Sri Sambandhan was annoyed that there was no doctor in some village with a population of 5,000. I too am annoyed because that village should have a different method from the so-called rural medical relief or rural health centre. That village should really have a method by which it may be visited three times a week by a doctor. You have got good roads connecting all villages and also telephonic communications. A doctor can go there thrice a week. There is no necessity to have a highly qualified doctor sitting there all the 24 hours cooling his feet, where little or nothing is available to him. It is for this reason that I venture to suggest that if you can have medical colleges established in every district centre, not to produce more doctors—that is not my object and inevitably you have to produce more doctors—but to attend to the needs—public health and curative—of that district, and make this institution the centre of the district, you will save more money, far more money instead of scattering away your resources on opening rural health centres. That is my opinion and that is also my firm conviction. I hope it will be proved by the establishment of the two medical colleges and those colleges that may shortly be opened.

Sir, the establishment of more medical colleges at once brings us to the question, how are the colleges to be staffed? Unless the colleges are properly staffed and there are specialists who can take different subjects, the quality of medical education will suffer. Sir, whatever may be said of the centrally-sponsored colleges, our medical graduates are not very far behind any. I know them and I can tell you this that to say that a particular institution is a higher institute of technology in medical science does not at once confer on the particular institute a higher status that they demand, if it has not the staff, if it has not that method of teaching and the general supervision that has to be exercised. I am connected with more than one institution, medical, technical and so on. I repeat again that so far as our study is concerned within limits we have got the material which will prove its worth. Most of our doctors are going out of our State. I am sorry to have to say that. And most of the teachers in our University are also going out. That is the unfortunate position in which we are now. We utilize these institutions more like labour colonies to train people for particular avocations and then to send them out to other States. The question of proper emoluments is worth studying on a full time basis. It is for that reason that I am glad to state that the Government have fully co-operated with the University

7th August 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

in trying to set up a Post-Graduate Institute of Medical Science. The University will set up the Basic Medical Sciences Institute with the help of the Government: The scheme may cost something like Rs. 5 to 6 crores and it may come up within a period of 6 to 8 years. This is time and money well worth spending. We shall train here the specialists required for all our medical colleges and we shall also send specialists to the other parts of the country.

Sir, I do not want to take any more of the time of the House. So far as housing is concerned that is a thing that we cannot solve. The Hon. the Leader of the House himself has said that he cannot solve it and therefore I must leave it at that. But let us see how best we can prevent this large inflow of people into the city from the districts and the villages by providing the necessary amenities in the villages themselves. This is a question which deserves the serious consideration of the Government.

Sir, on the whole we can adopt all the things that have been stated in the Draft of the Fourth Five-Year Plan and accomplish them provided the Centre is able to give the grants that they have promised, which is I think about Rs. 820 crores. It is there that my tongue goes a little dry when I think of possibilities. We have achieved something worth mentioning. I congratulate the Government on their achievements. They have not only accomplished the Third Plan targets but they have exceeded them. This is, perhaps, the only State that has done so. And we do not go Micawbar-like always begging for alms. If we can get help, let us get it. If not, let us gird up our loins and face the task firmly and squarely for the welfare of the people of the State.

Thank you, Sir.

* திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : தலைவர் அவர்களே, நான்- 4-30
காவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல P.m.
விரும்புகிறேன். இப்போது மூன்று ஐந்தாண்டு திட்டங்கள் நிறை
வேற்றப்பட்டிருக்கின்றன. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின்
ஆரம்பத்தில் அரிசி விலை என்ன? இப்போது என்னவாகி
யிருக்கிறது? இந்த மாதிரி அரிசி முதல் விறகுவரை எல்லாப்
பொருள்களும் நூற்றுக்கு நூறு சதவிகிதம் அதிகமாகிவிட்டது.
ஏழைகளுக்காகப் போடப்படுகிற திட்டம் எங்கிருக்கன். ஆனால்
இத்திட்டத்தால் ஏழைகள் நன்மை அடையவில்லை. 15 வருஷ
மாகப் பார்த்துவிட்டோம். இதனால் முதலாளிகளுக்குத்தான்
லாபம். ஏழை நடுத்தர மக்களுக்கு ஒன்றும் லாபமில்லை. ஏதோ
குமாஸ்தாக்களுக்குக் கொஞ்சம் டி.எ. என்று கொடுக்கிறோம்.
எவ்வளவு கொடுத்தாலும் கட்டவில்லை. பசி ஜாஸ்தியாகி இருக்
கிறது. திட்டத்தில் லாபம் வருகிறது. வியாபாரிகளுக்கு லாபம்
வருகிறது. வேலை செய்கிறவர்களுக்கு குறிப்பிட்ட அளவுதான்
வருகிறது. அவர்கள் உணவுக்கு வேண்டுமென்று சாமான்களுக்கு
ஒரு கட்டுப்பாடான விலை வைத்திருந்தால் நன்றாக இருக்கும்.
இப்போது உணவுப் பொருள்களின் அளவு எவ்வளவு அபிவிருத்தி

[திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்]

[7th August 1965]

யாகியிருக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு விலையும் கூடுதலாகிக் கொண்டே போகிறது. அதற்கு ஏதாவது கேட்டால் ரொம்ப ஜாஸ்தியாக குழந்தை பிறக்கிறது என்கிறார்கள். பழைய காலத்தில் சில்லரை வியாபாரிகள் சிலர் சில சாமான்களை வைத்துக்கொண்டு எதையெடுத்தாலும் ஒன்றரை அணு இரண்டரை அணு என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பார்கள். அதே மாதிரி எதைக் கேட்டாலும் அதிகமாகக் குழந்தை பெற்றுவிடுகிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். திட்டங்கள் போடக்கூடிய அளவுக்கு எங்கே அபிவிருத்தி ஆகிறது? ஏன் விலை மட்டும் ஏறுகிறது? ஸ்டாண்டாட்டு விலை ஒன்று வேண்டாமா? சாமான்களுக்கும் பஞ்சம் வந்துவிடுகிறது. நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் ரூ. 7,49,99,37,000 ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். மூன்றாவது திட்டத்தைக் காட்டிலும் நிறைய சதவிகித அதிகமாகிறது. இப்போது கூட அதே மாதிரிதான் விலை ஏறப்போகிறது. இவ்வளவு நாளாக குறைக்கமுடியவில்லை. இனி எப்படிக் குறைக்கப் போகிறார்கள். நம்முடைய தலை முறையில் பார்க்கப்போவதில்லை. எதற்காகத் திட்டம், கொஞ்சம் நிறுத்துங்கள் என்றால் கேட்கிறார்களா? மேலும் மேலும் போட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள். நாம் மாட்டிக் கொண்டேயிருக்கிறோம். பெரிய புலிகள் திட்டம் போடுகிற இடத்தில் இருக்கிறார்கள். அவர்களைக் கண்டு நாம் பயப்படுகிறோம். ஏன் நம் நாட்டில் இப்படியிருக்கிறது என்று சிந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. திருக்குறளில் நாயனார் சொல்கிறார். மந்திரிகளுக்குத்தான் சொல்கிறார். “எனைத் திட்டம் எய்தியக் கண்ணும் வினைத்திட்டம்ப்வேண்டாமை வேண்டாது உலகு”, என்றார். திட்டம் சரியாக நடக்கவில்லை என்றால் வினைத்திட்டம் இல்லை என்றுதான் அர்த்தம். இவ்வளவும் அந்தக் காலத்து மந்திரிகளுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். எனக்குத் தெரிந்தவரையில் சுதந்திரம் வந்த முதல் இந்த நாட்டு மண்ணில் ஜனநாயகம் வளராது. தென்னம்பிள்ளை வைக்கவேண்டுமென்றால் அதற்கு ஏற்ற மண்ணில் அதை வைக்கவேண்டும். பொறுப்புணர்ச்சி ஜனநாயகத்தில் வேண்டும். அது இங்கு இல்லை. சுதந்திரம் வந்த பிறகு பொறுப்புணர்ச்சி இல்லை. பயிர்கள் நன்றாக வளர்வதற்கு மண் வளம் அவசியம். அது போல ஜனநாயகம் நன்றாக இருக்க, அரசாங்கத்தாரின் மனது நன்றாக இருக்க வேண்டும். ஜனநாயகம் வேண்டும் என்று தலைவர்கள் சொன்னார்கள். இப்போது தலைவர்கள் சோஷலிஸம் வர வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். சோஷலிஸத்தில்தான் எல்லோரும் சுகமாகச் சாப்பிடலாம் என்று தலைவர்கள் சொல்கிறார்கள். அதிலும் ஒன்றும் நடக்கவில்லை என்றால் கம்யூனிஸம் வரவேண்டும் என்று இவர்கள் சொல்வார்கள் போல் இருக்கிறது. இப்போது சோஷலிஸ ஜனநாயகம் வர வேண்டும், என்று இவர்கள் சொல்கிறார்கள். சோஷலிஸ ஜனநாயகம் வர வேண்டும், எல்லோரும் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும் என்று தலைவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இது, ஏமாற்றும் காரியம். இது பித்தலாட்டத்தைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. எல்லோருக்கும் பொறுப்புணர்ச்சி வேண்டும்.

7th August 1965] [திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்]

கூவம் ஆற்றின் தூர்நாற்றம் போகவில்லை என்று ஒருவர் சொன்னார். நிபுணர்கள் ஏதாவது அபிப்பிராயம் சொல்கிறார்கள். ஃபீஸ் வாங்கிக் கொண்ட வக்கீல்கள் பேசுவது போல அவர்கள் ஏதாவது சொல்கிறார்கள். எதிர்க் கட்சிக்கு அனுசூலமாகப் பேசுவதை விடப் பேசாமலே இருக்கலாம். நாம் 15 வருஷங்களாகத் திட்டம் போட்டும் ஏன் கூவம் தூர்நாற்றம் போகவில்லை? காரணம் திட்டம் போடுகிறவர்கள் இங்கே இல்லை. இந்த மாதிரியான சங்கடங்கள் இருக்கின்றன.

இனிமேல் சர்க்கார் ஏழைகளிடம் “உங்களுக்கு சோறு போடுகிறோம், வேலை செய்” என்று சொல்லலாம். பணக்காரர்கள் நிறையப் பணம் சேர்த்து விட்டார்கள். இந்த அரசாங்கத்தார் “எல்லோரையும் காப்பாற்றுவோம், எல்லோரையும், காப்பாற்றுகிறோம்” என்று சொல்லிச் சொல்லி எல்லாப் பொறுப்புகளையும் தங்கள் தலையில் ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள்; இவர்கள் இதன் காரணமாக ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை, ரொம்ப பளுவைத் தூக்கினால் கழுத்து ஓடிந்துவிடும். அப்படி மற்றவர்கள் வந்து பளுவைத் தூக்க வேண்டியிருக்கும்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : அவர்கள் தூக்கட்டும். நாங்கள் என்ன பண்ணுவது?

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : ஆட்சியாளர்கள் பளுவைத் தூக்க தங்களுக்கு பலம் இல்லை என்று சொல்வதில்லை. “நாங்கள் மனிதனா, மாடா?” என்று அவர்கள் சொல்ல வேண்டும். (சிரிப்பு) அவர்கள்தான் நாங்கள் சொல்வதைக் கேட்பதே இல்லையே, அவர்கள் அறிஞர்களாகிவிட்டார்கள்.

ஏழைகள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஏழைகள் சம்பாதிக்கும் பணம் எங்கே போகிறது. அந்தப் பணமெல்லாம் என் போன்ற வியாபாரிகளிடம் வருகிறது. வியாபாரிகள் ஜாஸ்தி கொள்ளை அடிக்கிறார்கள். வியாபாரிகள்தான் கொடுக்கிறார்கள். ஏழைகளுக்குச் சாப்பாடு போட்டு, அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

காஞ்சிபுரம் ஒரு பெரிய நகரம். அந்த ஊரில் வைஸ்னவக் கோயிலும் இருக்கிறது, சிவன் கோயிலும் இருக்கிறது. அந்த ஊரில் கோயில் உற்சவங்கள் நடக்கும்போது, அங்கே லட்சக்கணக்கான மக்கள் வருவார்கள். அப்போது, அங்கே சுகாதார நிலைமை கெட்டுப்போகிறது. அந்த ஊரில் சுகாதார வசதிக்காக பூமிக்குள் சாக்கடை அமைக்க வேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். தார் ரோடு உள்ள சென்னையில் தெருவை அசுத்தம் செய்தால், அசுத்தம் அப்படியே ரோடின் மேலே தங்கியிருக்கிறது. எங்கள் ஊரில் தார் ரோடு இல்லை; அங்கே தெருவை அசுத்தம் செய்தால், அந்த அசுத்தத்தை மண் இழுத்துக்கொள்கிறது. மக்கள் சுகமாக வாழ வேண்டும், சுகமாக வாழ வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டு, சுகாதார வசதி கூடச் செய்யவில்லை என்றால் அது சரியல்ல.

[திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்]

[7th August 1965]

காஞ்சிபுரத்தில் இப்போது ஜனநெருக்கம் அதிகம். எனவே “காஞ்சிபுரம் நியூ டவன்”-க்கு ஏற்பாடு பண்ண வேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

காஞ்சிபுரத்தில் தொழிற் பேட்டை அமைக்க வேண்டும் என்று சொன்னேன். இதுவரையில் அங்கே தொழிற்பேட்டை அமைக்கப்படவில்லை.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : நான்காவது திட்டத்தில் அங்கே தொழிற்பேட்டை அமைத்துவிடுவோம்.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : அதை அங்கே நான்காவது திட்டத்தில் அமைத்துவிட வேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இந்த செங்கற்பட்டு ஜில்லா தலைநகர் பற்றி எடுத்துக் கொண்டால், காஞ்சிபுரம் தான் சென்டர். திருத்தணி தாலுகாவும் சேர்ந்து விட்டது செங்கற்பட்டில். காஞ்சிபுரத்தை ஜில்லா சென்டராக ஆக்க வேண்டும். தலைவர் அவர்களே இதை ஒப்புக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். டெல்லிக்குப் போய் வந்த பிறகு அதை விட்டு விட்டார்கள். இதையும் எடுத்துக் கொண்டு செய்ய வேண்டும்.

4-40
p.m.

நமக்கு கடற்கரையோரம் சுமார் 500 மைல் இருக்கிறது என்று இந்த ஐந்தாண்டு திட்ட புத்தகத்தில் எழுதியிருக்கிறார்கள். மீன் வளத்தைப் பற்றியும் எழுதி வைத்திருக்கிறது. ஆனால் மீன் உரம் செய்வதைப் பற்றி எழுதவில்லை. கன்னா பின்னவென்று உரம், ஸல்பேட் எல்லாம் போட்டு நிலத்தை பாழ்படுத்துகிறார்கள். மீன் உரத்தில் எல்லாம் இருக்கிறது. காரமாக இருக்கிற பூமியைக் குளிரச் செய்யும். அதில் உப்பு, காரம், கொழுப்பு மூன்றும் இருக்கிறது. மீன் உரம் இப்போது கேரளாவிலிருந்து வருகிறது. நாம் ஒன்றும் அதைப் பற்றி அக்கறை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. மூன்று தடவைகள் இந்த சபையில் பேசியிருக்கிறேன். இதை எழுதும் போது அது ஞாபகத்துக்குக் கூட வரவில்லை போல் இருக்கிறது. வெளியே ஒருவனிடம் வாங்கிக் கஷ்டப்பட வேண்டாம். நாம் செய்யலாம். தலைவர் ஐயா கூட, மீன் சாப்பிடுகிறதற்கே இல்லையே என்று சொன்னார்கள். ஆனால் இதற்கு அசல் மீன் போடுகிறதில்லை, கழிவடை மீன்களைத் தான் போட வேண்டும். கேரளாவிலிருந்து மீனைக் கொண்டு வந்து, கோயமுத்தூரில் மீன் எண்ணெய் தயார் செய்கிறார்கள். திப்பியை எல்லாம் சேர்த்து உரத்துக்கு கொடுக்கிறார்கள். விவசாயிகளுக்கு சீப்பாகக் கிடைக்கிறது. அவர்களுக்கும் நிறைய லாபம் வருகிறது. இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் இருக்கிற எதையாவது விட்டு விட்டு, இந்த மீன் உரம் செய்யும் திட்டத்துக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, இவ்வளவு நேரம் பேச அனுமதி அளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து முடித்துக் கொள்கிறேன்.

7th August 1965]

திரு. எஸ். ஜெயராம செட்டியார் : தலைவர் அவர்களே, இங்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டு இருக்கும் நான்காவது ஐந்தாண்டுத்திட்டத் தின் கீழ் அபிப்பிராயம் சொல்லும் வகையிலே என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றைச் சொல்ல முன் வருகிறேன். இந்தத் திட்டத்தைப் பற்றி ஒரு அபிப்பிராயம் சொல்லுவதென்றால், சாதாரணமான அறிவு படைத்தவர்கள் இதைப் பற்றி அபிப்பிராயம் சொல்வது அவ்வளவு எளிதான காரியம் இல்லை என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். இந்தச் சபையிலானாலும் அல்லது மற்ற இடங்களிலானாலும், இந்த விவாதம் பட்ஜெட் கூட்டத்தில் நடக்கும் விவாதம் போல் பெரும்பாலும் இருக்கிறது என்று சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள் என்று கூட நான் கேள்விப்பட்டேன். எந்த இடத்திலிருந்து எந்த விவாதம் வந்தாலும் கூட, அவரவர்கள் சுயநல நோக்குடன் தான் இந்தச் சபையின் முன் வாதங்களை சமர்ப்பித்திருப்பார்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ள நான் ஆசைப்படுகிறேன். இப்படி மகத் தானதொரு திட்டம் 22,500 கோடி ரூபாய் செலவழிக்கப் போகிறோம், சென்ற மூன்று திட்டங்களில் 20,000 கோடி ரூபாய் செலவழித்து இருக்கிறோம், அந்தத் திட்டங்களால் ஏற்பட்ட பலன்கள் என்ன, அதற்குப் பிறகு, இந்த நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் கீழ் நீங்கள் என்ன பலன்களை எதிர்பார்க்கிறீர்கள் என்று அபிப்பிராயம் சொல்லுங்கள் என்றால், என் போன்றவர்கள் சொல்லுவதற்கான நிலையில் இல்லை என்று ஒப்புக் கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறேன். கனம் எதிர் கட்சித் தலைவர் எ. எல். முதலியார் சொல்லலாம். பாங்கு முதலிய பெரிய ஸ்தாபனங்களில் ஈடுபட்டு, பொருளாதார ரீதியில் நாட்டில் நிலவி வரும் கருத்துக்களை நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும் எதிர்க்கட்சி உப தலைவர் கனம் பால சுப்பிரமணிய அய்யர் அவர்கள், கவனத்தோடு ஆராய்ந்து, விளக்கமாக சில விஷயங்களைச் சொல்லி என் மனதில் தோன்றிய பல சந்தேகங்களை விளக்குவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். அவர்கள் விரிவாக ஒன்றும் சொல்லவில்லை, என்று நினைக்கிறேன். அப்படியிருக்கும்போது, சாதாரணமாக கிராமங்களில் இருந்து வருகிற என் போன்றவர்களிடம் சிரிய கருத்துக்களை, தார தம்மியங்களை எதிர்பார்ப்பது சிரமமாக இருக்கும் என்று சாற்றமையோடு தெரியப்படுத்திக் கொண்டு என் கருத்துக்களைச் சொல்ல முற்படுகிறேன்.

நாம் இப்போது முதல் மூன்று திட்டங்களிலேயும், முறையே 86 கோடி, 188 கோடி, 340 கோடி ரூபாய் செலவழிக்கத் திட்டம் பிட்டு, இரண்டு திட்டங்கள் முடிவடைந்து, மூன்றாவது திட்டத் தின் கடைசி ஆண்டில் இருக்கிறோம். இதிலே கல்வியைப் பற்றி, அதிலே நிபுணர்கள் கனம் முதலியார், கனம் ராஜா அய்யர் போன்றவர்கள் பேசி விட்டார்கள். என் குலத் தொழிலான விவசாயத்தைப் பற்றித்தான் நான் பேச ஆசைப்படுகிறேன். கிராமாந்திரங்களில் உள்ளவர்கள் நிலைமை இந்தத் திட்டத்தினால் மேலோங்கி இருக்கிறதா, அவர்கள் என்ன எதிர்பார்க்கிறார்கள், அவர்களுக்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்ற விஷயத்தைத்தான் விவசாயி என்ற அடிப்படையில் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

[7th August 1965]

சென்ற மூன்று திட்டங்களிலேயும் சேர்த்து, இந்தத் திட்டத்தின் கடைசியில், 65 லட்சம் டன் உணவு உற்பத்தியாகும் என்று எதிர் பார்க்கிறார்கள். நம் மாகாணத்தில் இந்தத் திட்டங்களில் தொழில் அபிவிருத்தி காரணமாக பல முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. தொழில் பேட்டைகள் எல்லாம் நல்ல முறையில் முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கின்றன. ஆனால், உணவு சம்பந்தப்பட்ட வரையில், நம் சர்க்காரின் அறிக்கையிலேயே, அது அவ்வளவு தூரம் நன்றாக இல்லை என்று தான் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். In spite of all these, the general standard of living is very low". என்று ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த முறையில் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்காமல், மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபடுவதால், கனம் தங்கவேல் முதலியார் அவர்கள் சொல்லியது போல், மக்களிடையே அதிருப்தி இருந்து வருகிறது. உணவுப் பொருள் சரிவரக் கிடைக்கவில்லை என்றால், அது மக்களிடையே அதிருப்தியை உண்டாக்கிறது. பத்து தினங்களுக்கு முன்னால் பங்களூரில் நடந்த அகில இந்திய காங்கிரஸ் மகாசபைக் கூட்டத்தில் இரண்டே இரண்டு கருத்துக்களைத்தான் அகில இந்திய காங்கிரஸ் தலைவர் காமராசர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். அவர்கள் இரண்டே நிமிஷம் தான் பேசினார்கள் முகவரையில். ஒன்று உணவு வேண்டும். இரண்டாவது, வேலையில்லாதவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக்களை ஏற்படுத்திக் கொடுத்து, அதன் மூலம் உணவு உடை பெறுவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். உறங்குவதற்கு சிறு வீடாவது இருக்க வழி செய்ய வேண்டும். வேலை வாய்ப்பு கொடுத்து அதன் மூலம் அவர்கள் வருவாய் உயர்ந்து வசதிகள் பெற வழி செய்ய வேண்டும். நம் பொருளாதாரத்தை அந்த முறையில் மாற்றியமைக்க வேண்டும், அகில இந்திய ரீதியில் இந்த மாதிரி திட்டமிட வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அந்த முறையில் நோக்குவதால், இந்தத் திட்டம் உணவு சம்பந்தப்பட்ட மட்டில், நம் முயற்சி எல்லாம் பலன் அளிக்கவில்லை என்று தெரிகிறது. பெரிய டவுன்களில் ஸ்டேடுடரி ரேஷனிங் கொண்டு வர ஏற்பாடு செய்வோம் என்று முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டில் ஒப்புக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். 15 வருஷங்கள் திட்டமிட்டு வேலை செய்த பிறகு, ரேஷனிங் கூட இல்லாமல் செய்ய முடியவில்லை என்றால், நாம் வெட்கித் தலை குனிய வேண்டிய நிலையில் தான் இருக்கிறோம். சாதாரண மக்கள் என்ன எதிர் பார்க்கிறார்கள். எங்கள் ஊரில் போனால், அங்கே சாதாரண மக்களுக்கு நல்ல விலைக்கு அரிசி கிடைக்கவில்லை. விவசாயிகளுக்கு நல்ல விலை கிடைக்கிறது. கனம் உபதலைவர் அவர்கள் கூட, விவசாயம் கட்டுப்பாடி ஆகிறது என்று சொல்கிறாயே என்று கேட்பார்கள். கட்டுப்பாடியாகிறது என்று ஒப்புக் கொள்கிறேன். மாணவாரியாக இருக்கிற காடுகளில் கூட கிணறுகள் தோண்டி எலக்ட்ரிசிட்டியும் கொடுத்தால், நல்ல நீர்ப்பாசனம் உள்ள ஏரியாவில் இருக்கிறவர்களை விட செழிப்பாக இருக்க முடியும். விவசாயிகளுக்கு கட்டுப்பாடியாகும் நிலையில்தான் இருக்கிறது என்று உணர்ந்து தான் சொல்லுகிறேன். பத்து வருஷத்துக்கு முன்னால், உபாயங்களுக்காக நிலக்கடலை விற்றது என்றால், இப்போது 30 ரூபாய்க்கு விற்கிறது. நான் இங்கேயிருந்து பி. ஏ. படித்துவிட்டு

7th August 1965] [திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

1930-ல் போகும் போது ஒரு பொதி பருத்தியை 19½ ரூபாய்க்கு விலைக்கு கேட்டார்கள். 3½ வருஷம் கொடுக்காமல் வைத்திருந்து, பிறகு 19 ரூபாய்க்கு விற்பனே. இப்போது பொதி 210 ரூபாய்க்கு நானே வாங்குகிறேன் வியாபாரி என்ற முறையில், 10½ பங்கு அதிகமாகி இருக்கிறது விலை. விவசாயி கட்டவில்லை என்று சொல்கிறான். எந்த முறையில் கட்டவில்லை. பஸ்ஸில் ஏறுகிறாய், சினிமாவுக்குப் போகிறாய், உ குடிக்கிறாய் என்றால் நாங்கள் சினிமாவுக்குப் போகக் கூடாதா, உ குடிக்கக் கூடாதா என்று கேட்பார்கள். அந்த மாதிரி சொல்ல முடியாமல் இருக்கிறது. ஆனால் விவசாயிக்கு கட்டுப்படியாகத் தான் செய்கிறது. சைனாவில் ஒரு காப்பி, உ கூட கிடைக்காமல் இருந்தது. அந்த மாதிரி நிலைமை வரக்கூடாது. நம் பொருளாதாரம் சரியாக இருக்க வேண்டும். எதிர்காலத்தில் நம் மாகாணத்தில் வரிகள் புதிதாகப் போடாத படி இந்த நிலைமையைச் சமாளிக்கலாம் என்று அறிக்கையில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அமைச்சர் அவர்கள் அதை ஊர்ஜிதம் செய்தார்களா என்று சந்தேகிக்கிறேன். நில வரியை இன்னும் கொஞ்சம் கூட்டலாம் நம் சர்க்காரில் என்று தெரிகிறது. அதைக் கட்டுவதற்கு ஆட்சேபணை இல்லை, மொத்தத்தில் வருமானத்தைப் பெருக்குவதில் உள்ள சிக்கலை நீக்கவேண்டும். எந்தெந்த இடத்தில் பணம் குவிந்திருக்கிறதோ அங்கு வாங்க வேண்டும். விவசாயிகளிடத்தில் இருக்கிற வரி பளுவை அதிக மாக்கக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 750 கோடி நாம் செலவு செய்யப்போகிறோம். அதில் 82 லட்சம் டன் உற்பத்தியை எதிர்பார்க்கிறோம். கிட்டத்தட்ட 100 கோடி ரூபாய் ஸ்டேட் இண்டஸ்ட்ரீஸ்களுக்காக செலவழிக்கத் திட்டமிருக்கிறது. கிட்டத்தட்ட 22,500 கோடி செலவழிக்கிறபோது வருஷத்திற்கு 4,500 கோடி என்று செலவாகும் போது அந்த நிலையில் விலைவாசி இன்னும் கூடுமென்று நான் நினைக்கிறேன். அதைப்பற்றி பொருளாதார நிபுணர்கள் சொல்ல வேண்டும். ஆனால் ஒரே ஒரு விஷயம் நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். முக்கியமாக என்ன செலவானாலும் அதற்காக நோட்டு அடிக்காமல் மாத்திரம் இருக்க வேண்டும். கள்ளமார்க்கெட் பணத்தை எடுத்து செய்யவேண்டும். அப்போது ஒரு ஸ்திரமான பொருளாதாரம் இருக்குமென்பது என்னுடைய ஒரு குருட்டு நம்பிக்கை. சர்க்காரில் வரி முதலாளிவற்றைப் போட்டு மற்ற ஏற்பாடுகளை செய்து “பப்ளிக் அண்டர்டேக்கிங்ஸ்” செய்யலாமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது இல்லாவிட்டால் என்ன செய்வது? எப்படியிருந்தாலும் நோட்டு அடிக்கக்கூடாது என்பது எனது அபிப்பிராயம். திரு. பாலசுப்ரமணிய அய்யர் அவர்கள் இதை ஒப்புக் கொள்கிறார்களோ இல்லையோ? நோட்டு அடித்தால் பண வீக்கம் ஜாஸ்தியாகி பொருள்கள் விலை அதிகமாகும். இப்போதே ரூபாயின் மதிப்பு 15 பைசா வென்றும் 17 என்றும் சொல்கிறார்கள். அதைப்பற்றி கவலையில்லை. மொத்தத்தில் விலை ஏறிப்போகிறது. ரொம்பவும் மதிப்பு குறைந்தால் மிகவும் கஷ்டமாகிவிடும். கிராம மக்களுக்கு செய்யவேண்டிய காரியங்களில் முக்கியமாக மின்சாரம் தருவதில் சர்க்கார் கவனம் செலுத்தினால் நன்றாக இருக்கும். விவசாயிகள் சம்பந்தப்பட்ட

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

[7th August 1965]

வரையில் இந்த மின்சாரத்தை சர்வரோக நிவாரணி என்று சொல்லத் தயாராக இருக்கிறார்கள். வட ஆர்க்காடு ஜில்லா இப்போது சர்ப்ஸ் ஜில்லாவாக இருக்கிறது என்றால் அங்கு விவசாயிகள் பூராவும் லிஃப்ட் இர்ரிகேஷன் வைத்து எங்கு பார்த்தாலும் கிணறுகளை வெட்டி பயிர் செய்கிறார்கள். அதனால்தான் அங்கே அதிக உற்பத்தி ஏற்படுகிறது. பாசனம் மூலம் செய்வதை விட கிணற்றின் மூலம் இறைத்து செய்யப்படுகிற விவசாயத்தில் அதிக உபரி கிடைக்கிறது என்பது தெரிகிறது. காவேரி பாசனம் என்றால் அதிலும் சில கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. வடிகால் இருப்பதில்லை. கிணற்றுப்பாசனப் பயிர்களுக்கு அதிக விலையும் கிடைக்கிறது. சாத்தூர், சேலம் பகுதிகளில் மூட்டைக்கு பத்து ரூபாய் அதிகமாகக் கிடைக்கிறது. அந்த அரிசி கனமாக இருக்கிறது என்கிறார்கள். ஆகையால் தரிசாகக் கிடக்கும் இடங்களில் எல்லாம் கீழே உள்ள தண்ணீரை உபயோகத்திற்குக் கொண்டு வந்தால் நன்றாக இருக்கும். வேஸ்ட் நிலத்தில் தோட்டம் போட்டு விவசாயம் செய்திருக்கிறார்கள். கோயம்புத்தூரில் கரடாகக் கிடந்த 300 ஏக்கரில் பம்பு வைத்து விவசாயம் செய்ததில் லாபகரமாக இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். அதற்கு வேண்டிய ஊக்கம் கொடுக்கவேண்டும். சப்கிடி கொடுக்கிறார்கள். கரடு பிரதேசத்தில் உள்ளவர்களுக்கு அது போதவில்லை. கரடு பிரதேசத்தில் உள்ளவர்கள் கிணறு வெட்டவேண்டுமென்றால் ஏழாயிரம்; எட்டாயிரம் என்று செலவு ஆகிறது. அப்படி செலவு செய்து வெட்டி அதில் தண்ணீர் இல்லாவிட்டால் அவன் கடனாகிய வேண்டியிருக்கிறது. அப்படிக் கடன் கொடுப்பதோடு, வாட்டர் டிவைனரை வைத்து—ஹாஸ்கோப்பில் நம்பிக்கை இருக்கிறதோ இல்லையோ—எந்த இடத்தில் தோண்டினால் தண்ணீர் கிடைக்குமென்று தெரிந்து, இதைச் செய்யச் சொல்லவேண்டும். இரண்டு விவசாயிகள் இப்படித் தோண்டி தண்ணீர் இல்லாமல் போய்விட்டது. லோன் வாங்கி வெட்டினார்கள். தண்ணீர் இல்லாததால் நஷ்டமாகிவிட்டது. கடனைக் கொடுப்பதற்கும் வழியில்லை. ஆர்.டி.ஓ. கடனுக்காக ஐபிடிக்கு அனுப்பிவிட்டார். அவனுடைய நிலத்தை விற்று அதைக் கொடுப்பதற்காக என்ரிடம் வந்தார்கள். இதை நான் பிரத்தியட்சமாகக் கண்டேன். ஆகையால் டிவைனரை வைத்து செய்தால் நல்லது. என்னுடைய கேணிக்கு பழைய டைரக்டராக இருந்த ஸ்ரீ. சிவராமன் அவர்கள் டிவைன் செய்து கொடுத்தார்கள். பத்து பனிரெண்டு வருஷங்களுக்கு முன் அவர்கள் வந்தபோது அவரிடம் கேணி வெட்ட வேண்டுமென்றேன். அவர்கள் கையில் ஒரு குச்சியை வைத்துக் கொண்டு சுற்றினார்கள். அப்படிப் பார்த்து ஒரு இடத்தைக் காட்டி அதில் வெட்டும்படி சொன்னார்கள். அந்த முறையில் வெட்டினேன். முப்பது ஆயிரம் செலவுழித்தேன். இப்போது வருஷத்திற்கு அதன் மூலமாக பத்து இருபதாயிரம் ரூபாயாமல் லாபம் வந்துகொண்டிருக்கிறது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கிணற்று விவசாயத்தில் பணம் வருகிறது. எங்கள் ராமநாதபுரம் மேற்குபகுதியில் உகண்டா விவசாயம் செய்கிறார்கள்.

7th August 1965] [திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

பருத்தி உற்பத்தி செய்கிறார்கள். அந்த மண்ணில் கால்ஷியம் சத்து இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அங்கு பஞ்ச விளைகிறது.

கல்வியைப் பற்றி நிபுணர்கள் எல்லாம் சொல்லிவிட்டார்கள். நான் ஒன்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். வரவர கல்வி எல்லாமே தொழில் மயமாகவே போய்விடுமோ என்ற எண்ணம் உண்டாகி விட்டது. அந்தக் காலத்தில் பி.ஏ. பெரிதாக இருந்தது. இப்போது மெடிகல், இஞ்சினியரிங் காலேஜுக்கு டிமாண்டாக இருக்கிறது. நமது ஜனாதிபதி ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் இந்தக் கல்வியைப் பற்றி சொல்லும்போது, நமது தேசமானது எங்கோ பேய் மாதிரி போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்றார்கள். மனிதர்பி மானம், மனிதத் தன்மை இப்போது சர்வகலாசாலைகளில் குறைந்து வருகிறது என்று சொன்னார். மனிதனோடு மனிதன் சேர்ந்து சமுதாயத்தில் வாழுவதற்கு தார்மிக முறையில் நடப்பதற்கு ஆரம்ப காலத்திலிருந்து போதிக்கப்படவேண்டும். மதிப் பிற்குரிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள், திரு. பாலசுப்ரமணிய அய்யர் அவர்கள் எல்லாம் இவற்றில் நீண்ட அனுபவம் பெற்றவர்கள். இது விஷயமாக தரமான கல்வி எதிர்காலத்தில் வளரவும் தரமான பிள்ளைகள் மற்றவர்களுடைய எண்ணத்தை மனதில் கொண்டு லாபநஷ்டங்களை ஆராய்ந்து அதற்குத் தக்கபடி சேவை செய்யக்கூடிய அளவுக்கு கல்வியின் தரம் உயர்த்தப் பாடுபட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒரு பையனுக்கு நான் 'ஸ்காலர்ஷிப்' வாங்கிக் கொடுத்தேன். இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு அந்த மாணவன் என்னிடம் வந்து மறுபடியும் பணம் வேண்டும் என்று சொன்னான். "முன்பு வந்த பணத்தில் நைலான் சட்டை வாங்கிவிட்டேன், ஆகையால் இப்போது பணம் வேண்டும்" என்று அவன் சொன்னான். இன்னொரு பையன் நைலான் சட்டை போட்டுக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தவுடன் இவனும் நைலான் சட்டை வாங்கிவிட்டான். நைலான் சட்டையின் விலை 46 ரூபாய் என்று சொன்னான். கல்லூரி மாணவர்கள் 'விஸில்' அடிக்கிறார்கள். ஸ்ரீ. காமராஜும், நானும் ஒரு பாலி டெக்னிக் திறப்புவிழாவிற்குச் சென்றோம். அங்கே மாணவர்கள் 'விஸில்' அடித்தார்கள், ஊனையிட்டார்கள். மாணவர்களுக்கு நல்ல நடத்தை வரச் செய்வதற்கு ஸர்வகலாசாலைகள் முயற்சிக்க வேண்டும்.

விவசாயத்தில் அதிகமாக உற்பத்தி செய்யும் விஷயமாக சில கருத்துக்கள் அடிக்கடி சொல்லப்படுகின்றன. ஏன் விவசாய உற்பத்தி கணிசமாக அதிகரிக்கவில்லை என்று தெரியவில்லை. நமது அமைச்சர்கள் அமெரிக்காவிற்கும், ஆஸ்திரேலியாவிற்கும் செல்கிறார்கள். நமக்கு அந்த பாக்கியம் கிடைக்கவில்லை. மேல் நாட்டிற்குச் சென்று திரும்பியவர்கள் எல்லோரும் "அங்கே விவசாயிகளுக்குக் கடன்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. அவர்களுக்கு உரங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. அவர்களுக்கு டிராக்டர்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. எனவே அவர்கள் அதிகமாக உற்பத்தி செய்கிறார்கள்" என்று சொல்கிறார்கள். மற்ற மாநிலத்தவர்கள் சிக்கனமாகத் திட்டங்களை நிறைவேற்ற மாட்டார்கள் போல் தோன்றுகிறது. நம் மாநிலத்திற்கு இன்னும் 'ஆடானமி'

5-00
p.m.

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] [7th August 1965]

கொடுத்தால் நாம் இன்னும் அதிகமான முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியும் என்று நினைக்கிறேன். நாம் சிக்கனமானவர்கள். வடநாட்டினர் நம்மைப்போல் சிக்கனமாக இருக்க மாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : கனம் அங்கத்தினர் அங்கே சென்று நிலைமையைச் சரிப்படுத்தலாம்.

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார் : நம் திட்டங்களில் ஏற்பட்டுள்ள பலனைப் பார்க்கும்போது வடநாட்டினரைப் பற்றி அவ்வாறு நினைக்கத் தோன்றுகிறது. அவ்வளவு தான். நான் கூறியதை தயவுசெய்து வேறுவிதத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாம் என்று கனம் அங்கத்தினரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ப்ராமரி ஹெல்த் ஸெண்டர்களுக்கு டாக்டர்கள் வரத் தயங்குகிறார்கள். கனம் அமைச்சர், எத்தனை ஸெண்டர்களில் டாக்டர்கள் இல்லை என்ற கேள்விக்கு பதிலளிக்கையில், இரண்டு இடங்கள் தவிர மற்ற இடங்களில் டாக்டர்கள் இருப்பதாகச் சொன்னார். உண்மை நிலை தெரிந்து தான் அவர் அப்படிச் சொன்னாரா அல்லது உண்மை நிலை தெரியாமல் அப்படிச் சொன்னாரா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இதுபற்றி நானும் ஸ்ரீ ராஜா ஐயரும் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். எங்கள் ஜில்லாவில் பல இடங்களில் டாக்டர்கள் இல்லை. காரணம், டாக்டர்கள் ஊரில் வந்து இருப்பதற்கு போதிய வசதிகள் இல்லை. எனவே குடியிருப்பு வசதிகள் செய்து விட்டு ப்ராமரி ஹெல்த் ஸெண்டர்களைத் திறந்து வைத்தால் டாக்டர்கள் பிள்ளை குட்டிகளுடன் அங்கே செல்வார்கள். திருவாடனைத் தாலுகாவில் ப்ராமரி ஹெல்த் ஸெண்டர் திறக்கப் பட்டது. அந்த ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்த டாக்டர் திரும்பிச் சென்று விட்டார். காரணம் அங்கே வசதிகள் இல்லை. அங்கே கருவாடு தான் கிடைக்கும்.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : ஆகையால் திட்டங்கள் எதுவும் சரியாக இல்லை.

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார் : திட்டத்தை நான் குறை சொல்லவில்லை. திட்டமிட வேண்டியது தான். நல்ல காரியங்கள் செய்வதற்கு ஏதாவது ஒரு 'ஐடியா' அவசியம்.

பல ஊர்களில் பள்ளிக்கூடங்கள் 'லாபரடரி' இல்லாமல் திறந்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அங்கெல்லாம் லாபரடரிகள் திறக்க வேண்டும்.

இந்தத் திட்டத்தை சர்க்கார் நல்ல முறையில் நிறைவேற்ற வேண்டும். விலைவாசிகள் உயராதபடி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தத் திட்டத்தை வரவேற்று, என் உரையை முடிக்கிறேன்.

* திரு. சி. பி. சிற்றரசு : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, இந்த நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப் பற்றி இந்த சபை விவாதித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, வெளியேயுள்ள பொது

7th August 1965] [திரு. சி. பி. சிற்றரசு]

மக்கள் இதுபற்றிய குறிப்புக்களையோ, புள்ளி விவரங்களையோ, விவாதத்தையோ பற்றிக் கவலைப்படுவதாக நான் நினைக்கவில்லை. வாழ்க்கையில் ஏதாவது சந்தோஷம் ஏற்படுமா, 12 அவுன்ஸ் அரிசி கிடைக்குமா, வேலையில்லாதவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகள் கிடைக்குமா என்பது தான் இன்று பொதுமக்களின் சிந்தனையாக இருக்கிறது. நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை ஒத்திப்போட வேண்டுமா அல்லது அதை அறவே கைவிட்டுவிட வேண்டுமா என்ற சர்ச்சை இரண்டு, மூன்று நாட்களுக்கு முன் நடந்ததாகத் தெரிகிறது. மூன்றாவது திட்டம் சரியாக இல்லை என்றால், அதைச் சரிப்படுத்தத் தான் நான்காவது திட்டம் என்று சொல்லக் கூடும். மூன்றாவது திட்டம் சரியானதுதான் என்று சொன்னால், அப்படியானால் ஏன் நான்காவது திட்டம் தேவையில்லை என்று கூற வேண்டும் என்று சொல்லக்கூடும்.

நமக்குள்ளே நீண்ட நாட்களாக இருக்கும் ஒரு சந்தேகம் தீரவில்லை. சேலம் உருக்காலைத் திட்டம் பற்றி நம் சர்க்கார் இன்னும் முடிவிற்கு வந்ததாகத் தெரியவில்லை. இதுபோன்ற விஷயங்களில் மந்திரிகளுக்குத் தகுந்தபடி முடிவுகள் ஏற்படுகின்றன. மந்திரிகள் இடம் மாறும்போது திட்டங்களும் மாறி விடுகின்றன. இந்தத் திட்டத்தைப் போன்றவைதான், கல் பாக்கம் திட்டமும், ஹொகேனக்கல் திட்டமும். இந்தத் திட்டங்களால் வசதி பெறலாம் என்று நினைப்பவர்கள், இவைபற்றி நம் சர்க்கார் ஒரு திடமான முடிவிற்கு வராமல் இருப்பதைப் பார்க்கும்போது, அந்த வசதிகள் தங்களுக்குக் கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ என்று சந்தேகப்படுவது இயற்கையே.

எண்ணூரில் கப்பலை ஓட்டுவதற்கான இயந்திரம் செய்வதற்கான ஒரு திட்டம் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. எண்ணூர்--எண்ணூர் ரயில்வே ஸ்டேஷனை நான் குறிப்பிடவில்லை—ஒரு தீவு போல இருக்கிறது. எண்ணூரிலுள்ளவர்கள் இரவு எட்டு மணிக்கு மேல் வெளியே நகரத்திற்கு வர முடியாது; அந்த நேரத்தில் வெளியே உள்ளவர்கள் அங்கே போக முடியாது. படகின் மூலம் ஒரு வாய்க் காலைக் கடந்து அந்த ஊருக்குப் போக வேண்டும். அந்த வாய்க் காலில் இரு கதவுகள் இருக்கின்றன. அந்தக் கதவுகள் இரவு எட்டு மணிக்கு மூடப்படுகின்றன. இரவு எட்டு மணிக்குப் பிறகு அந்த ஊரில், அபாயத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டவர்களையோ, அர்ப்பினிகளையோ வெளியே கொண்டுவர முடியாது. எனவே அங்கே ஒரு பாலம் கட்ட வேண்டும் என்று அங்குள்ள மக்கள் வெகு நாட்களாகக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கடந்த எட்டு மாதங்களில் சென்னை நகரிலேயே எட்டு தீ விபத்துக்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் ஏராளமான பொருள் சேதமும் உயிர்ச் சேதமும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் வீடிழந்தவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டித்தரவோ, இனிமேல் இம்மாதிரியான தீ விபத்துக்கள் நிகழாமல் தடுக்க ஏற்பாடு செய்யவோ இந்த சர்க்கார் முயற்சித்ததாகத் தெரியவில்லை.

[திரு. சி. பி. சிற்றரசு] [7th August 1965]

5-10
p.m.

அடுத்து சர்க்கரை பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், முன்பு ஜாவா, சுமத்திராவிலிருந்து சர்க்கரை வருகிற போது, எல்லோருக்கும் சர்க்கரை கிடைத்தது. ஆனால் நான் எல்லோரும் என்று குறிப்பிடுகிறபோது, எல்லோரும் அப்போது சர்க்கரை பயன்படுத்தினார்களா என்பது வேறு விஷயம். இப்போது மாவட்டங்கள் தோறும் சர்க்கரை ஆலைகள் இருக்கின்றன. செங்கற்பட்டு மாவட்டத்துக்கு பட்டாளம் சர்க்கரை ஆலை; தென்னாற்காடு மாவட்டத்துக்கு நெல்லிக்குப்பம் சர்க்கரை ஆலை; தஞ்சாவூர் மாவட்டத்துக்கு ஆரூரான் சர்க்கரை மில்; திருச்சி மாவட்டத்துக்கு பேட்டவாய்த்தலை சர்க்கரை ஆலை; சேலம் மாவட்டத்துக்கு புகலூர் சர்க்கரை ஆலை; மதுரை மாவட்டத்துக்கு பாண்டிய ராஜபுரம் சர்க்கரை ஆலை; கோயமுத்தூர் மாவட்டத்துக்கு அமராவதி, கவுந்தம்பாளையம் இரண்டு சர்க்கரை ஆலைகள் இருக்கின்றன. இருந்தாலும் நமக்கு சர்க்கரை கிடைக்கிற அளவுக்கு, கிராமங்களிலே இருக்கிறவர்களுக்கு சர்க்கரை கிடைக்கவில்லையே என்பதுதான் குறையாக இருக்கிறது. வயதாக ஆக சர்க்கரை வியாதி வருவதால், அதைத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்காமல் பலர் இருக்கிறார்கள் என்றும் நாம் அறிவோம்.

மற்றப்படி இந்த பஸ்ஸை எடுத்துக் கொண்டால், தனியார் விடுகிற எக்ஸ்பிரஸ் பஸ்ஸுக்கு இருக்கிற கட்டணத்தை விட சர்க்கார் நடத்துகிற எக்ஸ்பிரஸ் பஸ்ஸுக்கு கட்டணம் அதிகமாக இருக்கிறது. நேரம் கூட அப்படித்தான். வட ஆற்காடு ஜில்லாவிலுள்ள வேலுருக்கும் சென்னைக்கும் 80 மைல், பஸ்கள் 3 மணி 45 நிமிஷத்தில் போகின்றன. மதுரையில் உள்ள பஸ்கள் 86 மைல் போக 5 மணி 45 நிமிஷம் ஆகிறது. இது ஏன் மாவட்டத்துக்கு மாவட்டம் வித்தியாசப்படுகிறது என்று நமக்குப் புரியவில்லை. மேலும் தனியார் நடத்துகிற பஸ்களில், அவர்கள் பஸ்ஸை விற்கும் போது ரூட்டையும் சேர்த்து விற்கிறார்கள். பஸ் 40 ஆயிரம் ரூபாய் கூடத் தாளாது என்றால், ரூட்டையும் சேர்த்து ஒரு லட்சம், லட்சத்தி ஐம்பதாயிரம் என்று விற்கிறார்கள், அந்த ரூட்டைக் கொடுப்பது சர்க்கார், ஆனால் விற்பது தனியார்கள். அதைத் தடைப்படுத்தினால் கூட சர்க்காருக்கு ஏராளமான பணம் வரும் என்று நான் கருதுகிறேன். அதே மாதிரி பார்க்கும்போது, சர்க்கார் பஸ் நிற்கிற இடங்கள், சர்க்கார் பஸ் தங்குகிற இடங்கள் எல்லாம் அருமையாகவும் அழகாகவும் இருக்கின்றன. தனியார் பஸ்கள் நிற்கிற இடங்கள் அப்படியில்லை. குறிப்பாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றால், பிராட்வே பஸ் ஸ்டாண்டு. ஏதாவது நெருக்கடியான நேரத்தில், திருமண காலத்தில், தனியாகத் தாய்மார்கள் போகவேண்டுமென்றால், சுலபமாகப் போய் டிக்கெட் வாங்கிக் கொண்டு ஏற முடியாது. பெரும்பாலும் கடைகளே அடைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அந்த பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு அவ்வளவு கடைகள் தேவையா? தேவையான கடைகளை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு மற்றவைகளைக் காவி செய்தால், ஒரு புக்கிங் ஆபீஸ் வைத்து, முன்னே பின்னே வருகிறவர்களுக்கு முறையாக டிக்கெட் கொடுக்க முடியும். முன்பு ஒரு முறை தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் இந்த

7th August 1965] [திரு. சி. பி. சிற்றரசு]

பஸ் ஸ்டாண்டு வெளேரு பக்கத்துக்குப் போகிறது என்று சொல்லி யதால், அங்கேயாவது இந்த மாதிரி ஒரு முறையை ஏற்படுத்தி வைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்வேன்.

மற்றப்படி கோழி வளர்க்கிறார்கள், பரவாயில்லை. ஆடு கூட வளர்க்கிறார்கள். மாடு வளர்க்கிறார்கள். பஞ்சாயத்துக்களில் பழ மரம் நடுகிறார்கள். திரும்பிப் பார்த்தால், ஒரு பனை மரம் தான் இருக்கிறது. பனம் பழம் இருப்பதால் அதுவும் பழ மரம் தானே என்பார்கள். ஆனால் பன்றி வளர்க்கிறது என்னவோ எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. பன்றிக்கு தினி நாம் போட முடியாது. இது வரை வளர்த்தவர்கள் ஒரு கூண்டைக் கட்டி வளர்த்ததாகத் தெரிய வில்லை. அடிக்கடி அது சரியாக இருக்கிறதா என்று எண்ணிப் பார்த்துக் கொள்வார்கள். நேற்று ஒரு சம்பவம். தண்டையார் பேட்டை போலீஸ் ஸ்டேஷனில் நான்கு போலீஸ்காரர்களை பன்றி கடித்திருக்கிறது. ஒரு 15 வயது வாலிபனைக் கடித்திருக்கிறது. ஒரு 25 வயது பெண்ணைக் கடித்திருக்கிறது. இதை வழக்கு சொல்வதற்கு 25 வயதுடைய ஒரு அம்மையார் போனார்கள். அந்த அம்மையாரையும் கடித்து விட்டது. பன்றியை விரட்டிய போலீஸ்காரர் நான்கு பேர்களையும் கடித்திருக்கிறது. ஒரே பன்றி இவ்வளவு பேர்களைக் கடித்தால், 100 பன்றிகளை வளர்த்து ஊரில் விட்டால் என்னவாகும்? பன்றியைப் போல் வேறு எதற்கும் கொழுப்பு ஏறுது. அதனால் மனிதன் கூட தனக்கு அடங்கிய ஆடு, மாடு, கோழி போன்ற பிராணிகளைத்தான் பலியிடுகிறான். சிங்கம், புலி போன்றவைகளைப் பலியிட்டதாகத் தெரியவில்லை. இதற்கெல்லாம் என்ன காரணம் என்றால், சர்க்கார் மக்களை வாழ வைக்க விரும்பவில்லை. உள்ளபடியே மக்கள் பெருக்கம் அதிகம் தான். கனம் அங்கத்தினர் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் பேசும்போது சொன்னார்கள், நான் எட்டாவது பிள்ளை, புத்திசாலியாக இருக்கிறேன் என்று. அவருடைய தகப்பனுருக்கு முதல் ஏழு பிள்ளைகளும் புத்திசாலியாக இல்லை, எட்டாவது பிள்ளை தான் புத்திசாலி. திருதராஷ்ட்டிரனுக்கு 100 பிள்ளைகள், ஒருவன் கூட புத்திசாலி இல்லை, எந்தப் பிள்ளை புத்திசாலி என்ற கேள்வி இல்லை. முதல் பிள்ளையே புத்திசாலியாக இருந்தால் தந்தைக்கு கஷ்டமில்லை. கனம் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களின் திறமையில் சந்தேகம் இல்லை. குழந்தைகள் பிறப்பது எப்படி இருக்கிறது என்றால், கல்யாணம் ஆகி 8 வருஷம், குழந்தைகள் எத்தனை என்றால், அதுவும் எட்டு. ஏன் என்றால், ஏன் செயலா? பின் யார் செயல் என்றால், ஆண்டவன் செயல். அப்படியானால் இவன் ஏன் வைத்துக் கொண்டு கஷ்டப்படுகிறான்? கபாலீஸ்வர ருக்குப் பிறக்கிறது என்றால், அந்தக் கோயிலில் கொண்டுபோய் போட வேண்டியது தானே. இதனால் தாய்மார்களின் பால் குழந்தைகளுக்கு கிடைப்பதில்லை. ஒரு நான்கு ஆண்டு இடை வெளி இருந்தால் தான், குழந்தை தாய்ப்பாலை உண்டு சுகமாக இருக்க முடியும். புட்டியாலை வாங்கி, வெண்ணீரில் கலக்கி, அதைப் பாட்டிலில் விட்டு, அதில் ரப்பரைச் செருகி, அதைக் குழந்தையின் வாயில் செருகி விடுகிறார்கள். அதனால் அதைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்பதில் நான் உள்ளபடியே சர்க்காருக்கு அனுசரனை

[திரு. சி. பி. சிற்றரசு] [7th August 1965]

யாகவே இருக்கிறேன். குழந்தைகளை அதிகமாகப் பெற்றுக் கொண்டு அவைகளைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பு குடும்பத் தலைவனின் மீது விழும்போது சர்க்காரைக் குறை சொல்லிப் பயனில்லை.

5-20 கல்வியைப் பற்றிச் சொல்ல வந்தால், பள்ளிக்கூட நேரம்
p.m. சரியில்லை. 10¼ மணிக்குப் பள்ளிக்கூடம் என்றால், பையன் 8½ மணி வரை தூங்குகிறான். மேலும் நம் நாட்டு சீதோஷ்ண நிலைக்கு 10¼ மணிக்கு பள்ளிகூடம் துவக்க வேண்டியதில்லை. சட்டமன்றம் காலை 8½ மணிக்கு ஆரம்பிக்கப்படவில்லையா? அதனால் பள்ளிக்கூடம் 8½ மணிக்கு ஆரம்பித்து, 4 மணி நேரத்துக்குப் பிறகு 12½-க்கு விட்டு மறுபடியும் 2 மணிக்கு ஆரம்பித்து 4½ மணிக்கு விட்டு விடலாம். இப்போதிருக்கிறபடி 1¼ மணிக்கு விட்டு, 1 மணி நேரத்துக்குள் ½ மைல் அல்லது ¼ மைல் தூரத்திலுள்ள வீட்டுக்குப் போய்ச் சாப்பிட்டு விட்டு வருவதற்குள் பையன் களைத்து விடுகிறான். அதனால் பிற்பகல் பாடத்தில் சரியாகக்கவனம் செலுத்த முடியாமல் போகிறது. இங்கே மிகப் பெரிய கல்வித் தலைவர்கள் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் இதைப் பற்றி சிந்தித்து ஆவன செய்தால் நன்றாக இருக்கும். நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் போடுவது என்றால் மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்திதான். அதிலே வெற்றி பெற்றால் சந்தோஷப்படுகிறவர்கள் மற்ற எவரையும் விட நாங்கள்தான். அதிலே உள்ள குற்றம் குறைகளைச் சொல்லக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். சொந்தக்காரர்களுக்கு வேலை, லைசென்சு கொடுப்பது, லஞ்சம் தாண்டவம் ஆடுகிறது என்ற நிலைமை எங்கேயும் இருக்கிறது. உள்ளபடியே இவைகளை எல்லாம் போக்குவதற்கு நம் மாகாணம் மற்ற மாநிலங்களை விட அதிக முயற்சி எடுக்குமானால் சந்தோஷப்படுவோம். அகில இந்திய ஒற்றுமை என்று சொல்லுகிறார்கள். அது பிழி வாழட்டும். ஆனால் அந்த ஒற்றுமைக்கு ஏதாவது பொருள் இருக்கிறதா? ஹொகனிகல் தகராய் தீரவில்லை. சென்னைக்கு குடி தண்ணீர் கொடுக்கக்கூட தயங்குகிறது ஆந்திர அரசாங்கம். கடல் நீரை நல்ல தண்ணீராக மாற்ற அதிகச் செலவாகும் என்ற நிலைமை இருக்கிறது. கடல் நீரை நல்ல நீராக மாற்றுவது எந்தக் காலம் என்ற ஒரு அறிக்கையில் “ஹிந்து” வில் படித்தேன். பிளேடோ காலத்தில், ஜூலியஸ் ஸீஸர் காலத்தில், கடல் நீரை நல்ல தண்ணீராக ஆக்கியிருக்கிறார்கள் என்று அந்த அறிக்கையில் கூறுகிறது. அப்போது ஒரு சமயம் சுலபமாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அதைச் செய்து தான் தீரவேண்டுமென்ற கட்டாயம் வரும்போது அதில் பின்தங்கிய பையன் இல்லை, இதையும் கவனித்துச் செயல் படவேண்டியது அவசியம். பொதுவாக இளைஞர்களுக்கு கல்வியையும் கல்விக்கு மேலாக ஒழுக்கத்தையும் அதற்கு மேலாக எளிமையாக வாழ வேண்டும் என்பதையும் நாம் மாணவர்களுக்கு சொல்லுகிறோமா? அப்படிச் சொல்கிற சந்தர்ப்பத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறோமா? பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் முதன் மந்திரியாக இருந்த கிளாட்சன் என்பவன் ஒருசமயம் மூன்றாவது வகுப்பில் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்தான். அவனை ஏன் நீங்கள் மூன்றாம் வகுப்பில் போகிறீர்கள் என்று கேட்டதற்கு,

7th August 1965] [திரு. சி. பி. சிற்றரசு]

நான்காவது வகுப்பு இல்லாததால் மூன்றாவதில் போகிறேன் என்று சொன்னான். சீனா நாட்டுக்குப் போகலாம். இப்போதுருக்கிற சீனாவைக் குறிக்கவில்லை. 1925 சீனாவைக் குறிப்பிடுகிறேன். அப்போதுதான் சீனாவில் குடியரசு நிறுவப்பட்டது. அதன் முதல் தலைவன் சன்யாட்சன். அவன் இறக்கும்போது அவனிடம் இரண்டு அங்கிகள் இருந்தன. இறக்கும் தருவாயில் மனைவியை அழைத்துச் சொல்கிறான். இந்த இரண்டு அங்கிகள்தான் நினைவுப் பொருளாக நான் வைத்திருக்கிறேன். அதையும் பொதுமக்களுக்குக் காக வைத்திருக்கிறேன் என்றான். கன்பியூஷன், புத்தர் மாதிரி. நம்முடைய சகாப்தத்திலேயே வாழ்ந்த காந்தி எப்படி வாழ்ந்தார்? மதுரை மாவட்டத்திலே சுற்றுப்பயணம் செய்துவிட்டுக் களைத்துப்போய் வருகிறபோது அங்கே அரை ஆடையில் இருந்த ஆதிதிராவிட மக்களைப் பார்த்து ஏன் இப்படி இவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று கேட்டார். கட்டிக்கொள்ள வேஷடியும் போட்டுக்கொள்ள சட்டையும் இல்லாததால் அப்படியிருக்கிறார்கள் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டதும், இந்த நாட்டில் பிறந்த இந்த மக்கள் சட்டை இல்லாமல் அரை உடையுடன் வாழும்போது எனக்கு எதற்கு அவை என்று காந்தி தன் சட்டையைக் கழற்றி எறிந்த வரலாற்றைப் படிக்கிறோம். சட்டையைக் கழற்றி எறியாவிட்டாலும் எளிமையாக, எதுவும் இல்லாமல் முடியாது என்று இல்லாமல் இருப்பதை வைத்து வாழ்க்கை வாழ முடியும் என்ற எண்ணத்தை பிஞ்சு உள்ளங்களில் என்னென்ன விதத்தில் போதித்தால் அவர்கள் மனதில் படுமோ அந்த விதமாக போதிக்கவேண்டும். கல்வி பயின்று வரும் போதுதான் அவன் எப்படி வாழவேண்டுமென்று சிந்திக்கிறான். செடியிலிருந்துதான் மாம் வளரும். மாத்திலிருந்து செடிக்கு வரமுடியாது. ஆனால் நம்முடைய அரசாங்கத்தைப் பார்க்கும்போது மாத்திலிருந்து செடி வரும் திட்டங்களைப் பார்க்கிறோம். பெரியவர்களாக இருந்து பையனாக ஆகிவிடும் நிலையை பார்க்கிறோம். திட்டங்களை இதரீயமாக செய்யுங்கள். நல்ல காரியங்களுக்கு நல்ல மனம் உள்ளவர்கள் உங்கள் பக்கம் இருப்பார்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. எஸ். டி. சுந்தரம் : மாண்புமிக் தலைவர் அவர்களே, மகத்தான மக்கள் திட்டத்தைப் பற்றிப் பேச வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி. கடந்த மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களும் நம்முடைய சமுதாயத்தின் மேல் நிலையில் கட்டப்பட்ட மேல் தளங்களாகும். அவை மேல் தளங்கள் என்றால் அடித்தளம் என்னவென்று நாம் அறியவேண்டும். அந்த அடித்தளம்தான் நம்முடைய மகத்தான விடுதலை. அந்த விடுதலை ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களால் வந்ததல்ல. நூற்றாண்டுத் திட்டங்களால் வந்த மகத்தான பரிசு. சுதந்திரம் என்ற அடித்தளத்தில் மூன்று மேல் தளங்களைக் கட்டிவிட்டோம். நான்காவது தளத்தைக் கட்டி மக்களுக்குப் புதிய சமுதாயக் கோயிலாக மக்கள் வழிபடுகிற திருக்கோயிலாக ஆக்க வேண்டுமென்று நாம் விரும்புகிறோம். பெரியவர்கள் கண்ட கனவை நனவாக்கும் உருவமாக நமக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. பிளாண்டிட்டு என்றவுடனே கோப்பபடுகிறவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

[திரு. எஸ். டி. சுந்தரம்] [7th August 1965]

ஆனால் பிளான் என்ற அந்த வார்த்தைக்கு ஒரு பெரிய ஜப்பானிய அறிஞர் விளக்கம் கொடுத்திருக்கிறார். யுவாசா (Dr. I was a) என்ற அவர் பெரிய பொருளாதார நிபுணர். அவர், "The word 'plan' denotes an economic projection". இவர் ஜப்பான் ப்யூஜி பேங்கின் சேர்மன். பொருளாதார முன்னேற்றத்தைக் குறிக்கும் ஒரு வார்த்தைத்தான் அது என்று சொல்லியிருக்கிறார். சமீப காலத்தில் இந்த பிளான்களுக்கு விடுதலை கொடுக்கவேண்டுமென்று தீவிரமான பழமொழியைக் கேட்கிறோம். நடுக்கடலிலே படகில் செல்லும்போது படகை செலுத்தாமல் துடுப்புகளுக்கு ஓய்வு கொடுக்கச் சொன்னால் அந்த நிலை எப்படி இருக்குமோ அந்த நிலைதான் பிளானை நிறுத்தி அதற்கு விடுமுறை கொடுக்கச் சொல்வதும். நம்முடைய முன்னோர்கள் தூற்றாண்டுத் திட்டங்களுக்கு ஓய்வு கொடுத்திருந்தால் நாம் இன்று சுதந்திர மனிதர்களாக இருக்க முடியாது. அவர்கள் தியாகத்தின் சின்னம்தான் இந்த சுதந்திரம். தத்துவ ரீதியாகக் கூறவேண்டுமென்றால் இந்தத் திட்டம் நமக்கல்ல. இந்த தலை முறைக்கு அல்ல என்ற திடமான உறுதியைக் கொள்ளவேண்டும். இந்தத் திட்டமெல்லாம் வருங்கால குழந்தைகளுக்கு, வருங்கால சுந்ததிகளுக்கு, என்று துணிச்சலோடு உணர வேண்டும். நமது வருங்கால சுந்ததிகள் வாழையடி வாழையாக வாழ்வளிக்க நாம் சில தியாகம் செய்யத்தான் வேண்டுமென்று அமரர் நேருஜி அடிக்கடி கூறுவார். இந்தத் திட்டத்தின் வெற்றிக்காக நம் உயிர்களை கேட்கவில்லை, மற்ற மற்ற பொருள்களைக் கேட்கவில்லை சர்க்கார். கொஞ்சம் உழைப்பைக் கொடுங்கள், சம்பாதித்ததிலிருந்து கொஞ்சம் வரியாகக் கொடுங்கள் என்று கேட்கிறார்கள். ஒரு அறிஞர் கருத்து இது "The plan demands 'haves' to give and have nots to work". இருப்பவனிடம் கேட்கிறது. இல்லாதவனை எடுத்துக்கொள் என்று அழைக்கிறது. எல்லோரையும் உழைக்க உந்துகிறது. பிறந்து கெண்டோ, அதிகாரம் போய்விடும் என்று அஞ்சியோ இதைச் செய்யவில்லை. கோடிக்கணக்கான ஏழை மக்கள் சமாதானமாக நல்வாழ்வு வாழவேண்டுமென்பதற்காகத்தான் இந்தத் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். நாம் திட்டியிருக்கும் இந்தச் சித்திரத்தைப் பார்வையாளராக இருக்கும் பிற நாட்டார், பெரிய அறிஞர்களும் விமர்சனம் செய்திருக்கிறார்கள். அதில் ஒரு பெரியவர் கருத்து இதுதான். "கடந்த பதினேழு ஆண்டுகளாக இந்தியாவில் மிகப் பெரிய முன்னேற்றச்சாதனைகள் நிறைவேறி இருக்கின்றன. 170 ஆண்டுகளாக அடிமை இந்தியாவில் நடக்காத புதுமைகள் விடுதலை பெற்ற இந்தியாவில் நடந்திருக்கின்றன". இப்படி சொன்னவர் சாதாரண மனிதர் அல்ல. இந்தியாவில் அமெரிக்கா நண்பரான செஸ்டர் பவுல்ஸ் என்ற அமெரிக்கப் போரறிஞரில் ஒருவர். பொருளாதார நிபுணர். இங்கும் தூதுவராக இருந்திருக்கிறார். அவர் அண்மையில் அமெரிக்கா பரஸ்ஸுக்கு கொடுத்த ஒரு வாக்குமூலம்தான் இது. பற்றாறுது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் நாம் பெற்ற இந்த லட்சிய வெற்றியை வைத்து நான் காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப் பெரிய அளவில் பொருளாதார நிபுணர்கள் தீட்டியிருக்கிறார்கள். இது குறைவற்ற மமமையாக

7th August 1965] [திரு. எஸ். டி. சுந்தரம்]

திட்டமென்று யாரும் குறிப்பிட்டுவிட முடியாது. மிக வேகமாக நிறைவேற்றப்பட வேண்டுமென்பதுதான் மக்களின் விருப்பம். முதலாவதாக இந்தத் திட்டத்திற்கு பல கோடி ரூபாய் ஆதார நிதியாக நமது ராஜ்யம் தரவேண்டுமென குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய ராஜ்யம் கொடுக்க வேண்டிய நிதியின் பங்கும் இருக்கிறது. பலகோடி கொடுக்கக் கடமைப்பட்டுள்ள அரசாங்கம் வரி விதிக்கவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. மக்களுக்கு தேவைப்பட்டிருப்பதால் புதிய வரி விதிக்கும்போது இன்று வருவாயாக வந்து கொண்டிருக்கும் வரிகளை சில கொள்கை நிமித்தமாக நாம் இழக்கவேண்டியிருக்கும் என்பதை நான் குறிப்பிடக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நமது அரசாங்கத்திற்கு தமாஷா வரியாக வரும் சுமார் 4 கோடி ரூபாயில் சுமார் 2 கோடி ரூபாயை நாம் அடுத்த ஆண்டில் இழக்கக்கூடிய நெருக்கடி நிலை ஏற்பட்டு இருக்கிறது. இரண்டு கோடி ரூபாய் என்பது தமாஷா வரி மாத்திரம் தான். அதைத் தொடர்த்து ஷோ டாக்ஸ், வருமான வரியின் பங்கு முதலியவை இருக்கின்றன. இவையெல்லாம் சேர்ந்து சுமார் 2½ கோடி ரூபாயை நாம் இழக்கும் நெருக்கடி இருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் சமீபத்தி வந்த மத்திய சர்க்கார் கச்சா பிலிம் வெட்டினை (raw film cut) விதித்திருக்கிறார்கள். எதனால் இந்தக் கட்டுப்பாடும் வெட்டுப்பாடும் செய்தார்கள் என்றால் சுமார் 50 லட்சம் ரூபாயுக்கு அன்னிய செலாவணி அதிகமாகிறது என்கிறார்கள். அந்த 50 லட்சமும் மலேயா, சிங்கப்பூர், சிலோனி லிருந்து வந்துகொண்டிருக்கும் அன்னிய செலாவணியில் வரவாக வருகிறது. இழக்கப்படும் வரித்தொகை 2½ கோடி ரூபாய். அது பெரிதல்ல. இந்தத் துறையில் 40 ஆயிரம் பேர் வேலை யில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொருவரும் பத்து ஆட்களை காப்பாற்றக்கூடிய தரமுள்ள மனிதர்கள், ஒருவருக்கு பத்து ஆட்கள் என்றால் நான்கு லட்சம் பேர் இதனால் தவிக்கப்போகிறார்கள். நாற்பதினாயிரம் பேர்களில் சுமார் இருபதினாயிரம் பேர் இந்தக் கட்டுப்பாட்டினால் வேலை இழக்கும் நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இது மத்திய சர்க்காரின் விஷயமாக இருந்தாலும், நம் மாநில சர்க்காருக்கு இதில் பெரும் பங்கு உள்ளது. பொறுப்பும் நிறைய இருக்கிறது. இதனால் வேலையின்மையும் வரி இழப்பும் ஏற்படுவதைத் தடுக்க ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று சர்க்காரை கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வேளாண்மைத் துறையைப் பற்றி கனம் அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். இன்று 'வேளாண்மை' என்ற சொல் மதிக்கப் படாத சொல்லாக இருப்பதாக அவர்கள் குறை கூறினார்கள். இப்போது "இண்டஸ்ட்ரி" என்ற வார்த்தைக்கு இருக்கும் மதிப்பு 'அக்ரிகல்ச்சர்' என்ற வார்த்தைக்கு இல்லை. காரணம்—தொழில் பணமுள்ளது. உழவு உழைப்புள்ளது. The word "Agriculture", does not attract the people as the word "Industry" attracts அதனால் நம் மதிப்பிற்குரிய தொழில் அமைச்சர் 'அக்ரோ-இண்டஸ்ட்ரி' என்ற வார்த்தையினாலும் அதனால் விளையும் பயன் கருதியும் ஆறுதல் கூறுகிறார்கள். கூட்டுறவு முறையில் விவசாய

[திரு. எஸ். டி. சுந்தரம்]

[7th August 1965]

எஸ்டேட்ஸ்'-களை அமைத்தால் தான் விவசாயிகள் உற்சாக மடைய முடியும். விவசாயத்தில் உற்பத்தியும் புள்ளிவிவரங்களும் ஒரு புறம் இருக்கட்டும்.

விவசாயிகள் கஷ்டப்பட்டு உற்பத்தி செய்யும் உணவு தானியங்களை விவியோகிப்பவர்கள் மிகக் கருணையுள்ள வியாபாரிகள். விற்கப்படும் அரிசியில் கல்லும், கடுகில் கருமண்ணும், சர்க்கரையில் மணலும், உளுந்தில் களிமண்ணும் இருக்கின்றன. வியாபாரிகள் 'ஆர்ட்டிஃபிஷியல்' உளுந்தை மிகத் திறமையாக உற்பத்தி செய்கிறார்கள். இவர்கள் கற்களைச் செய்து அவைகளை துவரம்பருப்பில் கலக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பொருள்களை அசல் பொருள்களில் 3 சதவிகிதம் கலக்கலாம் என்று அரசாங்கமே விதி செய்திருக்கிறதாம். சர்க்கார் மூட்டைகள் விகிதத்தில் 10 சதவிகிதம் என்று விதி செய்திருந்தால், இவர்கள் 10 படிக்கு 3 படி வீதம் கற்கள் கலக்கிறார்கள். இந்தக் கலப்படம் அரசியல்வாதிகளை பாதிப்பதில்லை. இது அடுப்பங்கரையிலுள்ள தாய்மார்களை பாதிக்கிறது. இதன் காரணமாக அன்னைகள் கொடுக்கும் சாபத்திற்கு இன்னும் கொஞ்சம் உயிர் வந்தால் கலப்படம் செய்பவர்கள் பாழாய்ப் போயிருப்பார்கள். சில வியாபாரிகள் குழந்தை உணவில்கூட கலப்படம் செய்கிறார்கள். என்ன பேசியும் பயம் இல்லை. ப்ரொபஸர் கால்ப்ரெய்த் என்பவர் முன்னிலையில் திருவனந்தபுரத்தில் ஒருவர் ஒன்று கூறினார் "இந்த நாட்டில் குழந்தைகளுக்கு இலவச உணவு அளிக்கப்படுகிறது. அந்த உணவு விற்பனைக்கு உகந்ததல்ல. அது விற்கப்படக் கூடாது. வியாபாரிகள் அந்த உணவில் 4 பங்கு தவிர கலந்து நாலு பங்கு அதிக விலைக்கு விற்பதால், குழந்தைகளுக்கு வயிற்று வலியும் நெஞ்சு வலியும் மற்ற வலிகளும் வருகின்றன" என்று அவர் கூறினார். நாம் ஜனநாயகம், ஸோஷலிஸம் என்றெல்லாம் பேசுகிறோம். இந்தக் கலப்படம் செய்யும் வழக்கம் இன்னும் நிற்கவில்லை. கலப்படத்தை வாங்கிச் சாப்பிடுவதைக் காட்டிலும், பட்டினி கிடப்பது மேல் என்று தோன்றுகிறது.

மாணவர்கள் தரம் பற்றிப் பேசப்பட்டது. "வைகறைத் துயிலெழு" "ஞாயிறு போற்றுதும், ஞாயிறு போற்றுதும்" என்றெல்லாம் படிக்கிறோம். இன்று நம் மக்கள் கறுப்பு மையில் எழுதப்பட்டுள்ள காகிதச் சூரியனைப் பார்க்கிறார்களே. தவிர உண்மையான உதய சூரியனைப் பார்ப்பதில்லை. உதய சூரியனைப் பார்த்தால் தான் அறிவு வளரும் என்பதால், காலையில் படிப்பது வேண்டும். அதே போல அலுவலகங்களும் காலையில் 9 மணிக்குத் துவங்க வேண்டும். இந்த நாட்டில் இப்போது கேளிக்கை மனப் பாண்மை மக்களிடையே அதிகமாகிவிட்டது. மக்கள் இரவில் 2 மணி வரையில் சினிமா போன்ற கேளிக்கைகளில் பொழுதைக் கழிக்கின்றனர். இரவில் இரண்டு மணி வரையில் கேளிக்கைகளில் பொழுதைக் கழிப்பவன் எவ்வாறு காலையில் ஐந்து மணிக்கு எழுந்திருக்க முடியும்? அவன் இரவில் தீய கனவுகள் கண்டுவிட்டு, நரம்பு தளர்ச்சியடைந்து காலையில் 8 மணிக்கு எழுந்திருப்பான். எனவே மக்கள் காலையில் 7 மணிக்கு எழுந்திருக்கிறார்கள்.

7th August 1965] [திரு. எஸ். டி. சந்திரன்]

மக்கள் காலையில் சிக்கிரம் எழுந்திருப்பதற்கு வழி கண்டுபிடித்தால், அது சுகாதாரம், பொருளாதாரம், அறிவாதாரம் ஆகிய எல்லா ஆதாரங்களும் நாட்டில் பெருக உதவும்.

சர்க்காரின் திட்டங்கள் நிறைவேற எல்லோருடைய ஒத்துழைப்பும் தேவை; நிர்வாகத்திலுள்ளவர்களின் ஒத்துழைப்பு மிகவும் தேவை. அதிகாரிகள் பல சந்தர்ப்பங்களில், 'நாங்கள் அப்படித் தான் செய்வோம்' என்று சொல்கிறார்கள். இது நிர்வாகத்தில் நெடுங்காலமாக இருந்து வந்துள்ள பேச்சு. இந்த வார்த்தைகள் நமக்கே கேட்கப் பிடிக்கவில்லை. இவைகளைக் கேட்க ஜனங்களுக்குக் காது கூசுகிறது. எனவே அரசாங்க 'ஸ்கூலர்'-களில் இப்போதுள்ள "நாங்கள் அல்லது இந்த சர்க்கார்" என்ற முறையை மாற்றி "நம் அரசாங்கம் இவ்வாறு ஆளையிடுகிறது" என்ற சொற்களைக் கையாண்டால்கூட நன்றாக இருக்கும். மக்கள் ஆட்சியில் மக்களை மகிழ்விக்கும் மிக நல்லமுறையாக அமையும்.

இந்தத் திட்டம் நிறைவை நோக்கி வெற்றி நடை போட வேண்டும். இதனால் ஸோஷலிஸம் என்ற வார்த்தை நமது 'காண்டிடியூஷன்'-இல் அரசியலமைப்பில் பொறிக்கப்படும் நாள் வா வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டு என் உரையை முடிக்கிறேன்.

திரு. கே. கே. கோதண்டராமன் : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் பற்றிய விவாதத்தில் கலந்துகொள்ள வாய்ப்புக் கிடைத்தது குறித்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந்தத் திட்டம் தாங்கக் கூடிய திட்டமா, இதன் பளுவை மக்களால் சுமக்க முடியுமா என்றெல்லாம் மதிப்பிற்குரிய அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். அறிஞர்களின் கருத்துக்கள் பல விதமாக இருக்கக்கூடும். இரண்டு தரப்பிலுள்ள கருத்துக்களையும் நாம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். ஸ்ரீ ஜயராம ரெட்டியார் குறிப்பிட்டது போல, பெரிய வல்லுனர்கள் இதுபற்றி முடிவு செய்ய வேண்டும். இருப்பினும், நம் மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில், இந்தத் திட்டம் பளுவானது அல்ல, தூக்க முடியாத தல்ல என்பதை சாதாரண அனுபவமுள்ளவர்கள் கூட அறிய முடியும். நம் மாநில அரசாங்கம் முதல் மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களை மற்ற மாநிலங்களை விட வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றியிருக்கிறது. கிரம்படச் செயலாற்றியிருக்கிறது. இருதூற்று தொண்ணூறு கோடி ரூபாய்க்குத் திட்டமிட்டிருக்கையில் 340 கோடி ரூபாய் அளவிற்குக் காரியங்கள் சாதித்து வெற்றியும் கண்டுள்ளது நம் அரசாங்கம். எனவே மதிப்பிற்குரிய சில அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டது போல ஒட்டுப் பெறுவதற்காக அல்ல இந்தத் திட்டங்கள். மக்களின் வாழ்வை மலரச் செய்யத்தான் இந்தத் திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டிருக்கின்றன என்பது இவற்றை மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்தாலே தெரியும். ஏற்கெனவே நிறைவேற்றப்பட்டுள்ள மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் பலன்களை அனுபவிக்க வேண்டிய நேரத்தில் மக்கள் அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் தான் இந்த நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் தீட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை.

[திரு. கே. கே. கோதண்டராமன்] [7th August 1965]

விவசாயத் துறை பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். கிணறுகளுக்கு மின் இணைப்புக் கொடுத்தால் விவசாயத்தில் மிகப் பெரிய முன்னேற்றத்தைக் காண முடியும் என்று ஸ்ரீ ஜயராம ரெட்டியார் கூறினார். இது உண்மை. விவசாயத்தில் அனுபவமுள்ள யாரும் அறிந்த உண்மை, இது. இறைப்புப் பாசனத்தில் ஒரு நஞ்சை நிலத்தில் காவிரி நீர்ப் பாசனத்தில் உற்பத்தி செய்வதைவிட அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய முடிகிறது என்பது தெரிந்த உண்மை.

(Sri G. Krishnamoorthy, Vice-Chairman, in the Chair.)

அதை நமது அரசாங்கம் மறுக்கவில்லை. தங்கள் அறிக்கையில் 22-வது பக்கத்தில் மிகத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். ஒன்பது லட்சம் கிணறுகளில் பாதியளவுக்கு ஏறத்தாழ 4½ லட்சம் கிணறுகளுக்கு மின் சக்தி இணைப்பு கொடுக்கப்படும் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். அது அநீதமான ஆசையல்ல என்று அறிவோம். நிச்சயம் 4½ லட்சம் கிணறுகளுக்கு பூர்த்தி செய்யத்தான் போகிறோம். இன்னும் 4½ லட்சம் கிணறுகள் மின் இணைப்பு இல்லாமல் இருக்குமா, நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் நிறைவேற்றப்படும்போது என்ற நினைப்பும் தோன்றுகிறது. இருபத்தி மூன்று சதவீதம் விவசாய காரியங்களுக்கு இணைப்பு கொடுக்கிற அரசாங்கம் அடுத்த திட்டத்தில் இன்னும் மிகப் பெரிய அளவில் அதற்கு ஒதுக்கியிருக்கலாம். மேலும் கிணறு வெட்டவும் சூழாய்க் கிணறு இறக்கவும் ஏராளமான தொகையை ஒதுக்கியிருக்கிறோம். முன்பு பேசிய எதிர் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொல்லியது போல், செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் நிறைய இருக்கிறபடியால் கஷ்டமும் அதிகமாக இருக்கிறது நம் தேவை மிக அதிகமாகியிருக்கிறது. அதற்கு எவ்வளவு திட்டங்கள் தீட்டினாலும் போதாது என்று இருக்கும்போது, இதை மிக அநீதமான திட்டம் என்று கூறுவது அறிவுடைமை ஆகாது என்று கூறிக் கொள்கிறேன். அறுபத்தி ஐந்து லட்சம் டன் உணவு தானியத்தை மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் பெற இருக்கிறோம். அதையே 82 லட்சம் டன் சுமார் 17 லட்சம் மெட்ரிக் டன் தானியம் அதிகம் உற்பத்தி செய்ய வேண்டியதாய் இருக்கிறது. இந்த நிலையில் அரசாங்க அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள் 1.3 லட்சம் டன் மட்டும்தான் நடுத்தர பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் மூலம் இப்பாசன வசதி அதிகரிப்பு மூலம் உற்பத்தியாகக் கூடும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். பதினேழு லட்சம் டன்னில் 13 லட்சம் டன்னைக் கழித்தால், சுமார் 16 லட்சம் டன் தானியத்தை இப்போதிருக்கிற பாசன வசதிகளைக் கொண்டு உயர்த்த வேண்டும் என்பது தெள்ளத் தெளிவாகத் தெரிகிறது. அது கடினமான காரியம் எதிர் கட்சியில் இருக்கிறவர்கள் பலர் கேட்கிறார்கள், மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களை நிறைவேற்றினீர்களே, மீண்டும் ஸ்டேடுடரி ரேஷனிங் கொண்டு வருகிறீர்களே என்று. நாமும் பதில் சொல்கிறோம், உற்பத்தி அதிகம் தான் என்று. மதிப்புக்குரிய அங்கத்தினர் ஒருவர் நகைச்சுவையாகக் குறிப்பிட்டார்கள். ஜனப்பெருக்கம் காரணம் என்று. அதோடு 17 ஆண்டுகளாக இயற்கை நமக்கு ஒத்து வராததும் ஒரு காரணம், அந்தக்

7th August 1965]

[திரு. கே. கே. கோதண்டராமன்]

காலத்தில் காடுகளில், கிணற்றுப்பாசனம் அல்ல, வாய்க்கால் பாசனம் அல்ல, புஞ்சை தானியங்கள் பயிர் செய்ய, காலாகாலத்தில் மழைபெய்து, வெள்ளாமை வளர்ந்து கொண்டு இருந்தது. இந்த 17 ஆண்டுகளில், காட்டு வெள்ளாமை அறவே போய் விட்டது. காலத்தில் மழை பெய்யவில்லை. பயிர்களை வளர்க்க மழை உதவி செய்யவில்லை. காட்டு வெள்ளாமை சரியாக இருந்தால் உணவு நெருக்கடி வந்திருக்காது. பதினேழு ஆண்டுகளாக நமக்கு இயற்கையின் கோளாறு அதிகமாக இருந்திருக்கிறது. எங்கள் ஜில்லாவில் தாராபுரம் தாலுகாவில் 17, 20 ஆண்டுகளாக கிணறுகளில் தண்ணீர் இல்லை. பழைய சரித்திரத்தைப் பார்த்தால் 5, 6, 7 வருஷம் கூட பஞ்சம் நீடித்து வந்திருக்கிறது. மறு படியும் 10 வருஷம் செழிப்பு இருந்திருக்கிறது. சுமார் 150 வருஷ சரித்திரத்தில், 10 வருஷத்துக்கு ஒரு முறையாவது செழிப்பு ஏற்பட்டு இருக்கிறது. இந்தத் தடவை 20 ஆண்டுகளாக மழை சரியாகப் பெய்யவில்லை. அதைப்போல் அவிருஷ்டி, அனவிருஷ்டி என்று சொல்வார்களே, ஒரு பக்கம் மழை இல்லாமலும், இன்னொரு பக்கம் அதிக மழை பெய்தும் கெடுத்திருக்கிறது இயற்கை. இந்த நிலைமையில் திட்டங்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அரசாங்கம் மேற்கொண்ட பணிகளில் யாதொரு குறையும் இல்லை. குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு முன்னாலேயே, அணைக்கட்டுகள், சிறிய நீர்ப்பாசன திட்டங்கள் எல்லாம் நிறைவேற்றப்பட்டு வருகின்றன. அதைப் போல் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலேயும் மிகச் சிறப்பாக எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிக பட்சமாக இந்த சக்திகளை எல்லாம் உபயோகப்படுத்த முடியுமோ அவ்வளவு பயன்படுத்தி இருப்பதைப் பார்க்கும்போது பெருமகிழ்வு ஏற்படுகிறது. அதே சமயத்தில் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே நாம் அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய வேண்டிய 16 லட்சம் டன்களை எப்படி உற்பத்தி செய்வது? அதற்கு விவசாயிகளின் பூரண ஒத்துழைப்பு வேண்டும். உழவோர் உலகத்தாருக்கு ஆணி என்றார் வள்ளுவர். அந்த விவசாயிகள் மனம்நோகாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அரசாங்கத்தின் நோக்கமும் அதுவாகத் தான் இருக்கும். எனக்கு முன் பேசிய மதிப்புக்குரிய அங்கத்தினர் ஒருவர் கூட சொன்னார்—விவசாயிகள் இரண்டாவது பட்சமாகக் கருதப்படுகிறார்கள் என்று. விவசாயத்தை முதல் பட்சமாகக் கருதுவதாக எத்தனையோ ஆண்டுகளாகச் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. அப்படிச் சொல்லப்படுகிற நிலையை உண்மையாகக் கொண்டுவர அரசாங்கம் பாடுபட வேண்டும். அவர்களுக்கு தொல்லைகள் தரக்கூடாது. கிராமங்களில் வாழும் விவசாயிகளில் பலர் கல்வி அறிவில்லாதவர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு தொந்தரவு அதிகம் இல்லாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமை. இப்போது பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் மூலம் உணவு உற்பத்தியை அதிகப் படுத்த பல திட்டங்கள் தந்திருக்கிறார்கள், அதை நிறைவேற்றியும் வருகிறார்கள். அதிலே அடிப்படையான ஒரு கோளாறை அடிக்கடி இந்தப் பெருமன்றத்தில் நான் சொல்லி வந்திருக்கிறேன். மேலேயிருந்து திட்டங்கள் தீட்டி அதை 373 பஞ்சாயத்துகளும்

5-40
p.m.

[திரு. கே. கே. கோதண்டராமன்] [7th August 1965]

நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற ஆணையைப் பிறப்பித்து, அதை எங்கள் மீது திணிக்கிறார்கள் என்று சொல்லி வந்திருக்கிறேன். இப்போது ஒரு மாறுதல் செய்து, கிராம சேவக் மூலம் அந்தந்த பஞ்சாயத்து உணவு உற்பத்தியை இரண்டு அல்லது மூன்று மடங்காக்க வேண்டுமென்ற திட்டத்தை அவர்கள் போட்டு, அதை கிராம சேவக் மூலம் செய்து வருகிறார்கள். கிராம சேவக் மிக அவசரமான முறையில் பஞ்சாயத்து தலைவரை அனுசி, எப்படியோ புள்ளி விவரத்தைப் போட்டு, அதற்கு பஞ்சாயத்து தலைவரின் கையொப்பத்தை வாங்கி அவசரமாக அனுப்பி, இத்தனை நாட்களுக்குள் ஜில்லா தலைநகருக்கும், மாநில சர்க்காருக்கும் வரவேண்டும் என்ற வேகத்தில் இருக்கிறது. அப்படியில்லாமல், ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்து யூனியனும் தாங்கவாக ஒரு திட்டத்தைத் தயாரித்து, அந்த இடத்தில் விளையு பொருள் என்ன, நெல் கம்பு சோளம் விளையுதா, அதன் உற்பத்தி நிலை என்ன, அதை இரண்டு மடங்காக உற்பத்தி செய்ய என்ன வழி என்று திட்டம் போட்டு, அங்கே இருக்கிற விவசாய அதிகாரி முழுப் பயன் உள்ள அதிகாரியாக பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கு சென்று அதை நிறைவேற்ற பஞ்சாயத்து யூனியன் பொறுப்பு ஏற்கச் செய்ய வேண்டும். அவர்களுடைய கேட்க வேண்டும். எவ்வளவு உரம், உரவி வேண்டும் என்று கேட்டு, அவைகளைக் கொடுத்து அந்தப் பொறுப்பை அவர்கள் வசம் ஒப்படைத்தால் சாலச் சிறப்புடையதாக இருக்கும். விவசாயிகளுக்கும் பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கும் பொறுப்பு உண்டாகும். அந்த வகையில் இந்தப் பெரு மன்றத்திலேயும் முன்னாலே குறிப்பிட்டது போல், அந்த விஸ்தரிப்பு அதிகாரி—விவசாய விஸ்தரிப்பு அதிகாரியை உணவு உற்பத்திப் பெருக்கத் துக்கு பொறுப்பான ஒரு அதிகாரியை ஏற்படுத்தி, அவர் அதைக் கண்காணிக்கும் பொறுப்பை ஏற்கச் செய்து, அந்த இரண்டு மடங்கு உற்பத்திக்கு பொறுப்பாளியாகக் வேண்டும். இப்போது அவர் நிலை ஒரு கிளார்க், ஒரு யு.டி.வி. மேல் பகுதியில் இருக்கிற ஒரு ஊழியர் செய்கிற பணிபுத்தான், பி.எஸ்சி. படித்து விட்டுச் செய்து கொண்டு வருகிறார் என்று பல மாநாடுகளிலேயும், சேர்மன் கள் கருத்தரங்குகளிலேயும் எடுத்துக் கூறப்பட்டது. இன்னும் அந்த நிலையிலேயே அந்தப் பணியையே ஆற்றிக் கொண்டு வருகிறார். அவருக்கு விவசாயிகளிடத்தில் நோடியான தொடர்பில்லை. அவர் தொடர்பு கொண்டு விவசாயிகளுக்கு அப்போதைக்கப் போது யோசனை சொல்லும் முறையைக் கொண்டு வர வேண்டும். தனியாக உணவு உற்பத்தி அதிகரிப்பு பிரிவை ஏற்படுத்த வேண்டும். அங்குக்கு ஒரு முறை அந்த கணக்கெடுப்பு நடக்க வேண்டும். அதோடு கூட, அமைச்சர் அவர்களிடத்தில் பணிவோடு கூறிக்கொள்கிறேன்—மாநில ரீதியில் திறமையும் அனுபவமும் உள்ள விவசாயிகளோடு—இரண்டு மூன்று பேர்களோடு, கூட்டுறவு இலாகா அமைச்சர், விவசாயத்துறை அமைச்சர், மின்சார இலாகா அமைச்சர் இந்த மூன்று பேர்களும் சேர்ந்து கொண்டு திறம்படச் செயலாற்றினால் தான் இந்தத் திட்டத்தை ஒரு மனதோடு நிறைவேற்ற வாய்ப்பிருக்கும். அந்த உயர் மட்ட மேல்தீரையில் குழு அமைக்கப்பட வேண்டும். அந்தக் குழு திட்டத்தின் முன்னேற்றத்தையும் எந்தெந்த வகையில் சர்க்கார் பணி

5-50
p.m.

7th August 1965] [திரு. கே. கே. கோதண்டராமன்]

யாற்றி வருகிறதென்பதையும் ஆராயவேண்டும். அது கிராம விவசாயிகளுக்கு பிரதிநிதித்துவம் கொடுத்து இந்தத் திட்டம் எப்படி நிறைவேறுகிறது என்று ஆராய வாய்ப்புள்ளதாக இருக்கும். விவசாய அபிவிருத்தியை பெருக்கவேண்டுமென்றால் மேற்கொண்டு திட்டங்களை பஞ்சாயத்துக்கள் வசம் ஒப்புவித்து நல்ல முறையில் செயலாற்ற வேண்டியது அவசியம். அது நம் கடமை என்று கூறிக்கொண்டு நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை மக்களிடத்தில் நல்ல முறையில் எடுத்துச் சொல்லி அதை ஆற்றுகிற பணியை சிறப்பாக செய்ய அனைவரும் ஒத்துழைத்து நாட்டு வளர்ச்சியில் பங்குகொள்ள வேண்டுமென்று கூறி இங்கு பேசுவதற்கு இந்த வாய்ப்பு தந்தமைக்கு நன்றி கூறி என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

VICE-CHAIRMAN (Sri G. Krishnamoorthy) : The House 5-55
will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Monday, August 9, p.m.
1965.

The House then adjourned.

VI.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

* 183. Notification issued with Memorandum No. 169635/P3// 64-5, Rural Development and Local Administration, dated 15th March 1965, making amendment to the Madras Panchayats and Panchayat Unions (Preparation of Plans and Estimates, etc.) Rules, 1963 [Laid on the table of the House under section 179 (4) of the Madras Panchayats Act, 1958 (Madras Act 35 of 1958)].

† 184. Notification issued with G.O. Ms. No. 1574, Food and Agriculture, dated 23rd April 1965, regarding declaration of market area at Gandarvakottai in Thanjavur district [Laid on the Table of the House under section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act 23 of 1959)].

B. Reports Notifications and other papers.

* 31. List of unstarred questions and answers, dated 4th August 1965.

† 32. Fourteenth report of the Committee on Government Assurances.

* Laid on the table of the House on 4th August 1965.

† Laid on the table of the House on 5th August 1965.